

PRVI ČIN

Seoski put. Drvo. Veče. Estragon sedi na niskoj humci ipokusava da izuje cipelu. Vuče je obema rukama, hukće. Zastaje, iscrpljen, predahnjuje, počinje opet. Kao maločas. Ulazi Vladimir.

ESTRAGON (ponovo zastavši): Neće, pa neće.

VLADIMIR (pristupajući kratkim, ukrućenim koracima, raskrečenih nogu) Počinje da mi biva blisko to gledište. Celog života sam nastojao da ga odbacim, kazujući: Vladimire, budi pametan, nisi još sve pokušao. I produžavao sam da se borim. (Zamišljen, razmišlja o toj borbi. Okreće se Estragonu) Pa ti si opet tu.

ESTRAGON: Jesam li?

VLADIMIR: Drago mi je da vidim da si se vratio. Pomislio sam da si zauvek otišao.

ESTRAGON: I ja sam to mislio.

VLADIMIR: Moraćemo da proslavimo da smo, najzad, opet zajedno. Ali kako? (Razmišlja) Ustaj da te zagrlim.

ESTRAGON (razdražljivo): Ne sad, ne sad.

VLADIMIR (povređen, hladno): Može li se znati gde je Njegovo visočanstvo provelo noć?

ESTRAGON: U jarku.

VLADIMIR (zadivljeno): Jarku! Gde?

ESTRAGON (bez gesta): Tamo. VLADIMIR: I nisu te prebili?

ESTRAGON: Prebili me? Naravno da su me prebili.

VLADIMIR: Ista družina, kao obično?

ESTRAGON: Ista? Ne znam.

Tajac.

VLADIMIR: Kad pomislim na to... sve ove godine... da nije mene... gde bi ti bio... (Odlučno) U ovom času bio bi, bez ikakve sumnje, samo hrpica kostiju.

ESTRAGON: Pa šta s tim?

VLADIMIR (sumorno): To je suviše za jednog čoveka. (Pauza. Razvedreno) S druge strane, kažem sebi, nimalo vajde da sad klonemo. Na to je trebalo da mislimo pre milion godina, devedesetih.

ESTRAGON: Ah, prekini sa blebetanjem i pomози mi da skinem ovu prokletinju.

VLADIMIR: Među prvima smo mogli, podruku, da sa vrha Ajfelove kule. Tih dana smo bili uvaženi.

Sad je suviše dockan. Ne bi nam dozvolili ni da se popnemo. (Estragon krvnicki vuče svoju cipelu) Šta radiš?

ESTRAGON: Izuvam se. Zar ti se to nikad nije dogodilo?

VLADIMIR: Cipele se moraju svakodnevno izuvati; umorio sam se već da ti to govorim. Zašto me ne slušaš?

ESTRAGON (onemoćalo): Pomagaj.

VLADIMIR: Boli te?

ESTRAGON (ljutito): Da l' boli! On hoće da zna da l' boli!

VLADIMIR (ljutito): Niko ne pati osim tebe. Ja se ne računam. Voleo bih da čujem šta bi rekao kad bi tebe ono što mene.

ESTRAGON: Da l' boli?

VLADIMIR (ljutito): Da l' boli! On hoće da zna da l' boli!

ESTRAGON (pokazujući prstom): Zbog tog ipak ne bi trebalo da si nezakopčan. VLADIMIR (sagnuvši se): Tačno. (Zakopčava šlic) Nikad ne zapaštaj male stvari u životu.

ESTRAGON: Šta bi ti, uvek čekaš do poslednjeg trenutka.

VLADIMIR (zamišljeno): Poslednjeg trenutka... (Duboko razmišlja) Ko se dugo uzda, na kraju mu je muka ko to reče?

ESTRAGON: Zašto mi ne pomogneš?

VLADIMIR: Ponekad se i ja tako osećam. Onda sam sav na tri ćoška. (Skinе šešir, zaviruje u njega, pipa ga iznutra, istresa ga, ponovo ga stavlja na glavu) Kako da to kažem? Olakšan, a ipak... (trazi reč) užasnut. (Naglašava) Užasnut. (Opet skida šešir, zaviruje u njega) Smešno. (Udara po njemu kao da bi da istrese iz njega neko strano telo, ponovo zaviruje u njega, ponovo ga stavlja na glavu) Neće, pa neće. (Posle krajnjeg napora, Estragon uspeva da izuje cipelu. Zaviruje u nju, pipa je iznutra, istresa, traži po tlu da li je nešto ispalo, ništa ne nalazi, opet je pipa iznutra, bezizrazno zureći pred sebe) Pa?

ESTRAGON: Ništa.

VLADIMIR: Pokaži mi.

ESTRAGON: Nema šta da se pokaže.

VLADIMIR: Pokušaj da je ponovo nazuješ.

ESTRAGON (ispitujući svoje stopalo): Malo bih da ga provetrim.

VLADIMIR: Eto ti čoveka po tebi, krivi cipele, a greška mu je u nogama. (Opet skine šešir, zaviruje u njega, ispipava ga iznutra, udara po njemu, duva po njemu, ponovo stavlja na glavu) Ovo me već uznemirava. (Tajac. Vladimir je zaronio u misli, Estragon razmrdava nožne prste) Jedan od razbojnika bio je spasen. (Pauza) Razuman procenat. (Pauza) Gogo.

ESTRAGON: Šta je?

VLADIMIR: Da se pokajemo, a?

ESTRAGON: Zbog čega?

VLADIMIR: Pa... (Razmišlja) Ne moramo da ulazimo baš u potankosti.

ESTRAGON: Zbog tog što smo rođeni? (Vladimir prsne u smeh od sveg srca, ali ga odmah uguši, rukom se uhvati za mesto tik ispod svog stomaka; lice mu je zgrčeno)

VLADIMIR: Ne sme čovek više ni da se nasmeje. ESTRAGON: Grozan gubitak.

VLADIMIR: Jedino da se osmehuje. (On se naglo osmehnu od uha do uha, zadrži osmeh, i naglo se uozbilji) A to nije istastvar. (Pauza) Gogo.

ESTRAGON (razdraženo): Šta je?

VLADIMIR: Jesi li ikad čitao Bibliju?

ESTRAGON: Bibliju... (Razmišlja) Mora da sam poglednuo u nju.

VLADIMIR: Sećaš li se Jevanđelja?

ESTRAGON: Sećam se mapa Svete zemlje. Bile su u boji. Mnogo zgodne. Mrtvo more je bilo bledoplavo. Ožedneo bih već od pogleda na njega. Tad sam govorio sebi: e, tamo ćemo da odemo za naš medeni mesec. Plivaćemo. Biti srećni.

VLADIMIR: Trebalo je da budeš pesnik.

ESTRAGON: Bio sam. (Pokazuje svoje rite) Nije li to očigledno? (Tajac)

VLADIMIR: Šta sam ono... Kako ti je noga?

ESTRAGON: Otiče vidno.

VLADIMIR: Ah, da, dvojica razbojnika. Sećaš li se priče?

ESTRAGON: Ne.

VLADIMIR: Da ti je ispričam?

ESTRAGON: Neću.

VLADIMIR: Da nam prođe vreme. (Pauza) Dvojica razbojnika, razapeta istovremeno kad i naš Spasitelj. ESTRAGON: Naš šta?

VLADIMIR: Naš Spasitelj. Dvojica razbojnika. Jedan je, kažu, bio spasen, a drugi je... (traži antonim od spasen) bio proklet.

ESTRAGON: Spasen, od čega?

VLADIMIR: Pakla.

ESTRAGON: Idem ja.

Ne miče se. VLADIMIR: A ipak... (pauza) kako to nadam se da ti ovo nije dosadno kako to da od četiri Jevanđelista samo jedan kaže da je razbojnik bio spasen. Sva četvorica su bili tamo ili nedaleko a samo jedan kaže da je razbojnik bio spasen. (Pauza) Hajde, Gogo, zar ne možeš da mi uzvратиš loptu barem jednom? ESTRAGON (sa preteranim oduševljenjem): Smatram da je to stvarno krajnje izvanredno zanimljivo.

VLADIMIR: Tek jedan od četvorice. Od ostale trojice, dvojica uopšte ne spominju nikakve razbojnike, dok treći kaže da su ga obojica razbojnika psovala.

ESTRAGON: Koga?

VLADIMIR: Šta?

ESTRAGON: O čemu je sve to? Koga psovala?

VLADIMIR: Spasitelja.

ESTRAGON: Zašto?

VLADIMIR: Zato što nije hteo da ih spase.

ESTRAGON: Od pakla?

VLADIMIR: Gluperdo! Od smrti.

ESTRAGON: Mislilo sam da si rekao pakao.

VLADIMIR: Od smrti, od smrti.

ESTRAGON: Pa šta s tim?

VLADIMIR: Onda mora biti da su obojica bili prokleti.

ESTRAGON: A zašto ne bi?

VLADIMIR: Ali, jedan od četvorice kaže da je jedan od dvojice bio spasen.

ESTRAGON: Pa? Ne slažu se i sve je u tome.

VLADIMIR: Ali, sva četvorica su bili tamo. A samo jedan kaže da je jedan razbojnik bio spasen. Zašto njemu verovati pre nego ostalima?

ESTRAGON: Ko mu veruje?

VLADIMIR: Svi. To je jedina verzija koju poznaju.

ESTRAGON: Ljudi su grozne majmunske neznalice. S mukom ustaje, ćopajući odlazi krajnje levo, zastaje, zuri u daljinu, šakom natkriljujući oči, okrene se, odlazi krajnje desno, zuri u daljinu. Vladimir ga posmatra, zatim ode do cipele i podigne je, zaviri u nju, brzo je ispusti.

VLADIMIR: Pih!

Pljune. Estragon odlazi do središnje tačke na pozornici, zastaje, leđima prema publici.

ESTRAGON: Čarobno mesto. (Okrene se, odlazi do čela pozornice, zastaje licem prema publici)

Inspiritivan pogled. (Okrene se Vladimiru) Hajdemo.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON (beznadno): Ah! (Pauza) Jesi li siguran da je to ovde?

VLADIMIR: Šta?

ESTRAGON: Da ovde treba da čekamo.

VLADIMIR: Rekao je: kod drveta. (Obojica pogledaju u drvo) Vidiš li neko drugo?

ESTRAGON: Kakvo je ovo?

VLADIMIR: Ne znam. Vrba.

ESTRAGON: Gde je lišće?

VLADIMIR: Mora biti da je osušena.

VLADIMIR: Ne plače više.

VLADIMIR: Ili je to možda zbog godišnjeg doba.

ESTRAGON: Meni više liči na neku šibljiku.

VLADIMIR: To je mladica.

ESTRAGON: Šibljika.

VLADIMIR: To je... Šta bi ti to da nagovestiš? Da smo došli na pogrešno mesto?

ESTRAGON: On bi trebalo da je ovde.

VLADIMIR: Nije rekao da će sigurno doći.

ESTRAGON: A ako ne dođe? VLADIMIR: Vratićemo se sutra.

ESTRAGON: A onda preksutra.

VLADIMIR: Mogućno.

ESTRAGON: I tako redom.

VLADIMIR: Završnica je.

ESTRAGON: Kad on dođe.

VLADIMIR: Bezdušan si.

ESTRAGON: I juče smo dolazili ovde.

VLADIMIR: A ne, tu grešiš.

ESTRAGON: Šta smo juče radili?

VLADIMIR: Šta smo juče radili?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Zašto... (Ljutito) S tobom ništa nije izvesno.

ESTRAGON: Po mom mišljenju, bili smo ovde.

VLADIMIR (osvrćući se okolo): Prepoznaješ mesto?

ESTRAGON: To nisam rekao.

VLADIMIR: Pa?

ESTRAGON: To ne menja na stvari.

VLADIMIR: Pa ipak... ovo drvo... (okrećući se prema publici) ovo blatište...

ESTRAGON: Siguran si da je bilo za večeras?

VLADIMIR: Šta?

ESTRAGON: Da valja da čekamo.

VLADIMIR: Rekao je: subota. (Pauza) Mislim.

ESTRAGON: Misliš.

VLADIMIR: Mora da sam pribeležio. (Pretura po džepovima, prepunim svakojakih koještarija)

ESTRAGON (veoma podmuklo): Ali koje subote? I da li je sad subota? Nije li pre nedelja? (Pauza) Ili ponedeljak? (Pauza) Ili petak?

VLADIMIR (zverajući oko sebe, kao daje datum napisan negde u predelu): To nije moguće!

ESTRAGON: Ili četvrtak?

VLADIMIR: Šta da radimo?

ESTRAGON: Ako je on juče dolazio, a mi nismo bili ovde, budi siguran da danas neće doći ponovo.

VLADIMIR: Ali, ti kažeš da smo juče bili ovde.

ESTRAGON: Možda grešim. (Pauza) Prestanimo za trenutak da razgovaramo, hoćeš?
VLADIMIR (slabašnim glasom) U redu. (Estragon sedne na humku. Vladimir uzrujano korača tamo-amo, povremeno zastajkujući da pogleda u daljinu. Estragon zaspi. Vladimir naposletku zastane ispred Estragona) Gogo!... Gogo! GOGO!
Estragon se trgne iz sna.
ESTRAGON (ponovo usred užasa sopstvene situacije): Spavao sam! (Očajnički) Zašto me nikad ne pustiš da spavam?
VLADIMIR: Osećao sam se usamljen.
ESTRAGON: Snevao sam san.
VLADIMIR: Ne pričaj mi!
ESTRAGON: Sanjao sam
VLADIMIR: NE PRIČAJ MI!
ESTRAGON (pokazujući rukom prema svemiru): Ovaj ti je dovoljan? (Tajac) To nije lepo od tebe, Didi. Kome da pričam svoje lične košmare, ako ne mogu da ih tebi pričam?
VLADIMIR: Neka ostanu lični. Znaš da to ne mogu da podnesem.
ESTRAGON (hladno): Ima trenutaka kad se pitam ne bili za nas bolje bilo da se razidemo.
VLADIMIR: Ne bi ti daleko otišao.
ESTRAGON: Bilo bi to suviše loše, stvarno suviše loše. (Pauza) Je l da bi, Didi, to bilo stvarno suviše loše? (Pauza) Kad pomisliš na lepotu puta. I dobro tu putnika. (Pauza. Ulagivački) Je l da, Didi?
VLADIMIR: Smiri se.
ESTRAGON (naslađivački): Smiri... smiri... Englezi kažu umukni gukni. (Pauza) Znaš li priču o Englezu u burdelju?
VLADIMIR: Znam.
ESTRAGON: Ispričaj mi je.
VLADIMIR: Ah, prekini!
ESTRAGON: Popivši nešto više nego obično, neki Englez ode u burdelj. Madam ga pita da li hoće plavojku, crnku ili riđokosu. Nastavi.
VLADIMIR: PRESTANI!
Vladimir žurno izlazi. Estragon ustaje i prati ga do ruba pozornice. Estragon izvodi pokrete nalik gestovima navijača koji bodri boksera. Vladimir ulazi. Prolazi pored Estragona, prelazi pozornicu oborene glave. Estragon korakne prema njemu i zastane.
ESTRAGON (pitomo): Hteo si da mi nešto kažeš? (Tajac. Estragon učini još korak put njega) Imao si nešto da mi saopštiš? (Tajac. Još korak napred) Didi...
VLADIMIR (ne okrećući se): Nemam ništa da ti saopštim.
ESTRAGON (korakne napred): Ljut si? (Tajac. Korak napred) Oprosti mi. (Tajac. Korak napred. Estragon položi ruku na Vladimirovo rame) Hajde, Didi. (Tajac) Daj mi ruku. (Vladimir se napola okrene) Zagrlj me! (Vladimir se ukruti) Ne budi tvrdoglav! (Vladimir omekša. Zagrlje se. Estragon ustukne) Osećaš se na beli luk!
VLADIMIR: To je zbog bubrega. (Tajac. Estragon pažljivo posmatra drvo) Šta da radimo sad?
ESTRAGON: Da čekamo.
VLADIMIR: Da, ali dok čekamo. ESTRAGON: A da se obesimo?
VLADIMIR: Hmm. To bi nam izazvalo erekciju.
ESTRAGON (veoma nadražen) Erekciju!
VLADIMIR: Sa svim što sledi. Gde kapne, tu raste mandragora. Zato ona vrišti kad je čupaš iz zemlje. Da li si to znao?
ESTRAGON: Obesimo se odmah!
VLADIMIR: O granu? (Prilaze drvetu) Ne uliva mi poverenje.
ESTRAGON: Uvek možemo da pokušamo.
VLADIMIR: Hajde ti.
ESTRAGON: Posle tebe.
VLADIMIR: Ne, ne, ti prvi.
ESTRAGON: Zašto ja?
VLADIMIR: Lakši si od mene.
ESTRAGON: Baš zato!
VLADIMIR: Ne shvatam.
ESTRAGON: Zar ne umeš da mućneš mozgom?
Vladimir mućka mozgom.
VLADIMIR (konačno): Mrak mi je pred očima.
ESTRAGON: Ovako ide. (Razmišlja) Grana... grana... (Ljutito) Zar ne umeš da mućneš glavom?
VLADIMIR: Ti si mi jedina nada.

ESTRAGON (uz napor): Gogo lagan grana ne lomi Gogo mrtav. Didi težak grana lomi Didi sam.
VLADIMIR: Nisam o tome mislio. ESTRAGON: Ako izdrži tebe, izdržaće bilo koga.
VLADIMIR: Ali, jesam li ja teži od tebe?
ESTRAGON: Tako mi ti kažeš. Ja ne znam. Oboje je podjednako moguće. Ili bezmalo.
VLADIMIR: Pa, šta da radimo?
ESTRAGON: Da ništa ne radimo. To je sigurnije.
VLADIMIR: Čekajmo i vidimo šta on kaže.
ESTRAGON: Ko?
VLADIMIR: Godo.
ESTRAGON: Dobra ideja.
VLADIMIR: Čekajmo dok tačno ne saznamo na čemu smo.
ESTRAGON: A opet, bolje je kovati gvožđe pre nego što se ohladi.
VLADIMIR: Radoznao sam da čujem šta on ima da nam ponudi. Onda ćemo to prihvatiti ili nećemo.
ESTRAGON: Šta smo tačno tražili od njega?
VLADIMIR: Nisi li bio tamo?
ESTRAGON: Nisam baš slušao.
VLADIMIR: O,... ništa određeno.
ESTRAGON: Neka vrsta molitve.
VLADIMIR: Upravo to.
ESTRAGON: Neka nejasna molba.
VLADIMIR: Tačno.
ESTRAGON: A šta je on odgovorio?
VLADIMIR: Da će videti.
ESTRAGON: Da nije u stanju da išta obeća.
VLADIMIR: Da će morati da razmisli o tome.
ESTRAGON: U spokojstvu svoga doma.
VLADIMIR: Da se posavetuje sa svojom porodicom.
ESTRAGON: Sa svojim prijateljima.
VLADIMIR: Sa svojim zastupnicima.
ESTRAGON: Sa svojim korespondentima. VLADIMIR: Sa svojim knjigama.
ESTRAGON: Sa svojim bankovnim računom.
VLADIMIR: Pre nego što donese neku odluku.
ESTRAGON: To je normalna stvar.
VLADIMIR: Zar nije?
ESTRAGON: Mislim da jeste.
VLADIMIR: I ja mislim da jeste.
Tajac.
ESTRAGON (sa strepnjom): A mi?
VLADIMIR: Molim?
ESTRAGON: Rekao sam: A mi?
VLADIMIR: Ne razumem.
ESTRAGON: Gde smo mi u tome?
VLADIMIR: Mi u tome?
ESTRAGON: Promisli, ne žuri.
VLADIMIR: Mi u tome? Na našim rukama i kolenima.
ESTRAGON: Tako jedno?
VLADIMIR: Vaša Milost bi da istakne svoje povlastice?
ESTRAGON: Lišeni smo svih prava?
Vladimirov smeh, naglo ugusen, kao ranije, ali bez osmeha.
VLADIMIR: Bacio bi me u smeh kad on ne bi bio zabranjen.
ESTRAGON: Izgubili smo svoja prava?
VLADIMIR (naglašeno): Odbacili smo ih.
Tajac. Stoje nepomično, oklembesanih ruku, poniknute glave, nogu povijenih u kolenima.
ESTRAGON (slabašnim glasom): Nismo vezani? (Pauza) Nismo.
VLADIMIR (podignuvši ruku): Slušaj!
Osluškuj, groteskno ukočeni. ESTRAGON: Ne čujem ništa.
VLADIMIR: Psst! (Osluškuj. Estragon gubi ravnotežu, gotovo da padne. Grčevito zgrabi za nadlakticu Vladimira koji se klata. Osluškuj, pribijeni jedan uz drugog) Ni ja.
Odahnu sa olakšanjem. Opuštaju se i razdvajaju.
ESTRAGON: Prestravio si me.

VLADIMIR: Pomislio sam da je on.

ESTRAGON: Ko?

VLADIMIR: Godo.

ESTRAGON: Pih! Vetar u trščaku.

VLADIMIR: Zakleo bih se da sam čuo viku.

ESTRAGON: A zašto bi pa on vikao?

VLADIMIR: Na svog konja.

Tajac.

ESTRAGON (žestoko): Gladan sam!

VLADIMIR: Hoćeš šargarepu?

ESTRAGON: Je li to sve čega ima?

VLADIMIR: Mislim da ima i nekoliko repica.

ESTRAGON: Daj mi šargarepu. (Vladimir pretura po svojim džepovima, vadi jednu repicu i daje je Estragonu koji zagriža u nju. Ljutito) Ovo je repica!

VLADIMIR: Oh, izvini! Zakleo bih se da je bila šargarepa. (Opet pretura po džepovima, ne nalazi ništa osim repica) Sve same repice. (Pretura dalje) Mora da si poslednju pojeo. (Pretura) Čekaj, evo je. (Vadi sargarepu i daje je Estragonu) Evo, drugaru moj. (Estragon protrlja šargarepu o rukav i počinje da je jede) Računaj da je poslednja; nema više.

ESTRAGON (žvaćući): Pitao sam te nešto.

VLADIMIR: Ah.

ESTRAGON: Jesi li odgovorio?

VLADIMIR: Kakva je šargarepa? ESTRAGON: Ko šargarepa.

VLADIMIR: Utoliko bolje, utoliko bolje. (Pauza) Šta si ono hteo da znaš?

ESTRAGON: Zaboravio sam. (Žvaće) To me sekira. (Procenjivački osmotri šargarepu, klati je između kažiprsta i palca) Nikad neću zaboraviti ovu šargarepu. (Zamišljeno joj sisa vršak) A da, sad se sećam.

VLADIMIR: Dakle?

ESTRAGON (punih usta, šuplje): Nismo vezani?

VLADIMIR: Ne razumem te ni reč.

ESTRAGON (zvaće, guta): Pitam te da li smo vezani.

VLADIMIR: Vezani?

ESTRAGON: Vezani.

VLADIMIR: Kako to misliš, vezani?

ESTRAGON: Oboreni.

VLADIMIR: Ali, za koga? Od koga?

ESTRAGON: Za tvog čoveka.

VLADIMIR: Za Godoa? Vezani za Godoa? Kakva ide ja! Ni govora o tome. (Pauza) Zasad.

ESTRAGON: Zove se Godo?

VLADIMIR: Mislim, tako.

ESTRAGON: Zamisli ovo. (Podiže ostatak šargarepe, držeći je za patrljak lista, obrće je pred očima) Smešno, što je više jedeš, biva neukusnija.

VLADIMIR: Kod mene je to baš suprotno.

ESTRAGON: Šta bi da kažeš? VLADIMIR: Navikavam se na smeće što više odmičem.

ESTRAGON (posle dužeg razmišljanja): Da li je to suprotno?

VLADIMIR: Pitanje temperamenta.

ESTRAGON: Karaktera.

VLADIMIR: S tim se ne može ništa.

ESTRAGON: Nekorisno je boriti se.

VLADIMIR: Svako je ono što jeste.

ESTRAGON: Nekorisno je koprcati se.

VLADIMIR: Suština se ne menja.

ESTRAGON: Nema šta da se učini. (Nudi ostatak šargarepe Vladimiru) Hoćeš da je dovršiš?

Strašan krik, sasvim blizu. Estragon ispusti šargarepu. Obojica se skamene, zatim se stušte prema levom ili desnom kraju pozornice. Estragon se zaustavi na pola puta, otrči natrag, zgrabi šargarepu, strpa je u džep, pojuri prema Vladimiru koji ga čeka, opet se zaustavi, otrči natrag, zgrabi svoju cipelu, odjuri do Vladimira. Sćućureni jedan uz drugog, pogrbljenih ramena, povijeni, leđima prema opasnosti, čekaju. Ulaze Poco i Laki. Poco upravlja Lakijem pomoću konopca obavijenog oko njegovog vrata, tako da Laki ulazi prvi, za njim konopac dovoljno dugačak da Laki stigne do sredine pozornice pre nego što se pojavi Poco. Laki nosi tešku torbu, stolicu na sklapanje, izletničku korpu i veliki kaput; Poco drži bič.

POCO (još iza kulisa): Ći, di! (Prasak bića. POCO se pojavljuje. Prelaze pozornicu. Laki prolazi pored Vladimira i Estragona i izlazi Videvši Vladimira i Estragona, POCO se u hipu zaustavi. Konopac se zateze. POCO ga žestoko trgne) Nazad!

Šum od Lakijeovog pada sa svim njegovim tovarom. Vladimir i Estragon se okreću prema njemu, i želeći i bojeći se da mu pođu u pomoć. Vladimir korakne prema Lakiju, Estragon ga uhvati za rukav i povuče natrag.

VLADIMIR: Pusti me!

ESTRAGON: Ostani gde si! POCO: Pazite se! On je neugodan. (Vladimir i Estragon se okrenu prema POCOU) Prema neznancima.

ESTRAGON (ispod glasa): Je li to on?

VLADIMIR: Ko?

ESTRAGON (pokušava da se seti imena): Ee...

VLADIMIR: Godo?

ESTRAGON: Da.

POCO: Da se predstavim: POCO.

VLADIMIR (Estragonu): Nikako!

ESTRAGON: Rekao je Godo.

VLADIMIR: Nikako!

ESTRAGON (bojažljivo, POCOU): Vi niste gospodin Godo, ser?

POCO (strašnim glasom): Ja sam POCO! (Tajac) POCO! (Tajac) To vam ime ništa ne znači? (Tajac)

Kažem: to vam ime ništa ne znači?

Vladimir i Estragon se upitno zgedaju.

ESTRAGON (praveći se dapokušava da se seti): BOCO... BOCO...

VLADIMIR (isto): POCO... POCO...

POCO: PPOCCCO!

ESTRAGON: Ah, POCO... da vidim... POCO...

VLADIMIR: Da li je POCO ili BOCO?

ESTRAGON: POCO... ne... Bojim se da ja... ne... izgleda da ne...

POCO im prilazi s pretećim izrazom.

VLADIMIR (pomirljivo): Jednom sam znao porodicu po imenu GOCO. Majka je imala trišu.

ESTRAGON (žurno): Mi nismo iz ovog kraja, ser.

POCO (zastavši): A ipak ste ljudska bića. (Stavlja naočare) Koliko se može videti. (Skida naočare) Od iste vrste kao ja. (Prsne u gromoglasan smeh) Od iste vrste kao POCO! Načinjenoj po Božjoj slici!

VLADIMIR: Pa, znate POCO (nestrpljivo): Ko je Godo?

ESTRAGON: Godo?

POCO: Smatrali ste me za Godoa.

VLADIMIR: O, ne, ser, ni trenutka, ser.

POCO: Ko je on?

VLADIMIR: O, to je... to je, takoreći, poznanik.

ESTRAGON: Čak ni to, jedva ga poznajemo.

VLADIMIR: Zaista... ne poznajemo ga baš dobro... ali ipak...

ESTRAGON: Ja ga, što se mene tiče, ne bih čak ni prepoznao kad bih ga video.

POCO: Smatrali ste me za njega.

ESTRAGON (uzmičući pred POCoom) To je, da kažemo... razumete... zbog sumraka... napetosti...

čekanja... Priznajem... učinilo mi se... na mah...

POCO: Čekanja? Vi ste ga, dakle, čekali?

VLADIMIR: Pa, znate

POCO: Ovde? Na mom zemljištu?

VLADIMIR: Nismo ništa rdavo nameravali.

ESTRAGON: U dobrim namerama.

POCO: Drum je namenjen svima.

VLADIMIR: Tako smo i mi gledali na njega.

POCO: To je bruka. Ali, tako je.

ESTRAGON: Ništa tu ne možemo da učinimo.

POCO (s velikodušnim gestom): Ne govorimo više o tome. (Vuče konopac) Diži se, svinjo! (Tajac)

Svaki put kad padne, zaspi. (Vuče konopac) Diži se, krmku! (Sumovi od Lakijeovog ustajanja i prikupljanja prtljaga. POCO vuče konopac) Nazad! (Laki ulazi natraške) Stoj! (Laki se zaustavlja) Okret!

(Laki se okreće. Vladimiru i Estragonu, ljubazno) Gospodo, drago mi je da sam vas upoznao. (Pred

izrazom njihove neverice) Da, da, iskreno mi je drago. (Vuče konopac) Bliže! (Laki prilazi) Stoj! (Laki se zaustavlja) Da, put se, izgleda, otegne kad neko putuje sasvim sam čitavih... (gleda u svoj džepni

časovnik) da... (računa) da, šest časova, tačno, punih Šest časova, a da ne vidi žive duše. (Lakiju) Kaput! (Laki odlaže torbu na tlo, pristupa, pruži, a kaput, vraća se na svoje mesto, uzima torbu) Drži ovo! (Poco mu pruži bič. Laki prilazi i, pošto su mu obe ruke zauzete, ustima uzima bič, potom se vraća na svoje mesto. Poco počinje da oblači kaput, zastaje) Kaput! (Laki spušta dole torbu, korpu i stolicu, pomaže Pocou da obuče kaput, vraća se na svoje mesto i uzima torbu, korpu i stolicu) U vazduhu se večeras oseća dah jeseni. (Poco završava zakopčavanje kaputa, nagne se i osmotri da li je na njemu sve u redu, uspravi se) Bič! (Laki prilazi, nagine se, Poco mu istrgne bič iz usta, Laki se vraća na svoje mesto) Da, gospodo, nisam kadar da se na duže lišim društva meni sličnih (stavi naočare i pogleda dvojicu njemu sličnih), iako sličnost nije besprekorna. (Skida naočare) Stolicu! (Laki spušta torbu i korpu, prilazi, namešta stolicu, vraća se na svoje mesto, uzima torbu i korpu. Poco sedne na stolicu, upre dršku biča u Lakijeve grudi i gura ga) Nazad! (Laki odstupi korak) Još! (Laki odstupi još korak) Stoj! (Laki se zaustavi. Vladimiru i Estragonu) Zato bih, sa vašim dopuštenjem, proveo s vama neki trenutak pre nego što se usudim da krenem dalje. Korpu! (Laki prilazi, predaje mu korpu, vraća se na svoje mesto) Svež vazduh budi klonuli apetit. (Otvora korpu, vadi komad piletine i bocu vina) Korpu! (Laki prilazi, podiže korpu i vraća se na svoje mesto) Dalje! (Laki odstupa korak) On smrdi. Za srećne dane, živeli!

Pije iz boce, odlaze je na tlo i počinje da jede. Tajac. Vladimir i Estragon, isprva oprezno, zatim odvažnije, počinju da obilaze oko Lakija, zagledajući ga svuda. Poco proždrljivo jede piletinu, bacajući koske pošto ih oglode. Laki se lagano povija sve dok torba i korpa ne dodirnu tlo, onda se naglo uspravlja i ponovo počinje da se povija. Ritam nekog ko spava na nogama.

ESTRAGON: Šta mu je?

VLADIMIR: Izgleda da je umoran.

ESTRAGON: Zašto ne odloži prtljag?

VLADIMIR: Kako da ja znam? (Pristupaju mu bliže) Oprez!

ESTRAGON: Kaži mu nešto.

VLADIMIR: Gle!

ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR (pokazujući): Njegov vrat!

ESTRAGON (zagledajući vrat): Ne vidim ništa.

VLADIMIR: Ovamo.

Estragon se primakne tik do Vladimira.

ESTRAGON: Au!

VLADIMIR: Živa rana!

ESTRAGON: Od konopca.

VLADIMIR: Struže ga.

ESTRAGON: To je neizbežno.

VLADIMIR: Čvor.

ESTRAGON: Guli.

Nastavljaju sa zagledanjem, zadrže se na licu.

VLADIMIR (gundavo): Ne izgleda ružno. ESTRAGON (sležući ramenima, iskrivljenog lica): Tako kažeš?

VLADIMIR: Nekako ženskast.

ESTRAGON: Pogledaj, balavi.

VLADIMIR: To je neizbežno.

ESTRAGON: Pogledaj, slini.

VLADIMIR: Možda je blesonja.

ESTRAGON: Kreten.

VLADIMIR (zagledajući bliže): Izgleda kao da je gušav.

ESTRAGON (isto): Nije izvesno.

VLADIMIR: Dahće.

ESTRAGON: To je neizbežno.

VLADIMIR: A tek njegove oči!

ESTRAGON: Šta je s njima?

VLADIMIR: Izbuljene, da mu iskoče iz glave.

ESTRAGON: Izgleda mi kao da je u hropcu.

VLADIMIR: Nije izvesno. (Tajac) Pitaj ga nešto.

ESTRAGON: Da li bi to bilo dobro?

VLADIMIR: Ima li nekog rizika za nas?

ESTRAGON (bojažljivo): Gospodine...

VLADIMIR: Glasnije.

ESTRAGON (glasnije): Gospodine...

POCO: Pustite ga na miru! (Oni se okrenu prema Pocu koji, završivši sa jelom, briše usta nadlanicom) Ne vidite li da hoće da predahne? Korpu! (Kresne šibicom i pripaljuje lulu. Estragon primeći pileće koske na zemlji i pozudno zuri u njih. Pošto se Laki ne miče, POCO besno baca šibicu i povlači konopac) Korpu! (Laki se, umalo da padne, pribira, prilazi, smešta bocu u korpu i vraća se na svoje mesto. Estragon zuri u koske. POCO krese drugu šibicu ipali lulu) Šta da očekujete, nije njegov posao. (Povuče dim iz lule, ispruži noge) Ah! Ovako je bolje.

ESTRAGON (bojažljivo): Izvinite, ser... POCO: Šta je, dobričino moja?

ESTRAGON: Ee... završili ste sa... ee... nisu vam potrebne... ee.. koske, ser?

VLADIMIR (skandalizovan): Nisi mogao da pričekáš?

POCO: Ne, ne, on dobro pita. Da li su mi potrebne koske? (Prevrće ih vrskom biča) Ne, što se mene tiče, nisu mi više potrebne. (Estragon korakne put koski) Ali... (Estragon zastane u hipu) ali, u načelu, koske idu nosaču. Zato njega valja pitati. (Estragon se okrene prema Lakiju, okleva) Hajde, hajde, ne bojte se, pitajte ga; on će vam reći.

Estragon prilazi Lakiju, zaustavi se pred njim.

ESTRAGON: Gospodine... izvinite, gospodine...

POCO: Tebi govori, svinjo! Odgovaraj! (Estragonu) Probajte ponovo.

ESTRAGON: Izvinite, gospodine, koske, da ne biste hteli koske?

Laki dugo gleda u Estragona.

POCO (ushičen): Gospodine! (Laki pognu glavu) Odgovaraj! Hoćeš li ih ili nećeš? (Lakijevo ćutanje. Estragonu) Vaše su. (Estragon se ustremi na koske, zgrabi ih i počne da ih glođe) Ne dopada mi se to. Nikad ga ranije nisam video da odbija neku kosku. (Zabrinuto posmatra Lakija) Baš lep cirkus ako mi se razboli!

Povuče dim iz lule.

VLADIMIR (prasne): Skandalozno!

Tajac. Zapanjen, Estragon prestaje sa glodanjem, gleda u Poca i Vladimira naizmenično. POCOje naoko miran. Vladimir pometen.

POCO (Vladimiru): Ciljate li na nešto određeno?

VLADIMIR (mucavo odlučan) Postupati sa čovekom... (pokazuje na Lakija) tako... mislim da... ne... sa ljudskim bićem... ne... to je skandalozno!

ESTRAGON (da ne bude nadmašen): Braka!

Nastavlja da glođe.

POCO: Strogi ste. (Vladimiru) Koliko vam je godina, ako moje pitanje nije neučtivo? (Ćutanje)

Šezdeset? Sedamdeset? (Estragonu) Koliko biste vi rekli da ima? ESTRAGON: Jedanaest.

POCO: Drzak sam. (Kuckajući je o bic, istresa lulu, ustaje) Moram da krenem. Zahvaljujem vam na društvu. (Razmišlja) Osim ako ne popusim još jednu lulu pre nego što podem. Šta kažete? (Oni ništa ne kažu) Oh, ja nisam neki veliki pušač, zapravo sam nikakav, i nisam navikao da pušim dve lule jednu za drugom; to mi izaziva (stavi ruku na srce, uzdahne) lupanje srca. (Tajac) To je od nikotina; unosim ga uprkos svim predostrožnostima. (Uzdahne) Znate kako je. (Tajac) Ali, vi možda ne pušite? Da? Ne? Nije važno. (Tajac) Ali, kako da sad sednem, sad kad sam već ustao, a da to ne izgleda kao prenemaganje? Da to ne izgleda kako bih rekao kao da popuštam. (Vladimiru) Izvinite, rekoste? (Ćutanje) Možda ništa niste ni rekli? (Ćutanje) Nije važno. Da vidim...

Razmišlja.

ESTRAGON: Ah! Bolje je.

Koske stavlja u džep.

VLADIMIR: Polazimo.

ESTRAGON: Tako brzo?

POCO: Trenutak! (Povlači konopac) Stolicu! (Bićem pokazuje na nju. Laki primakne stolicu) Još! Tu! (On sedne. Laki se vrati na svoje mesto) Eto, učinio sam!

Puni lulu.

VLADIMIR (plahovito): Idemo!

POCO: Nadam se da ne odlazite zbog mene. Sačekajte još malo, nećete požaliti.

ESTRAGON (naslućujući milostinju): Ne žurimo mi.

POCO (pripalivši lulu): Druga nikad tako ne prija... (vadi lulu iz usta, posmatraje pažljivo) kao prva, mislim. (Vraća lulu u usta) Ali, ipak prija.

VLADIMIR: Ja idem.

POCO: Ne može da duže izdrži moje prisustvo. Možda nisam naročito human, ali ko brine za to? (Vladimiru) Dva puta razmislite pre nego što učinite nešto brzopleto. Pretpostavimo da krenete sad dok je još dan, a neosporno je još dan. (Svi pogledaju u nebo) Dobro. (Svi prestaju da gledaju u nebo) Šta biva u tom slučaju (vadi lulu iz usta, ispitivački je razgleda) ugasila se (ponovo pripaljuje lulu) u tom

slučaju (pučka dim) u tom slučaju (pučka) šta biva u tom slučaju u pogledu vašeg sastanka sa tim... Godeom... Godoom... Godenom svejedno, znate na koga mislim, koji u svojim rukama drži vašu budućnost... (pauza) barem vašu blisku budućnost?

VLADIMIR: Ko vam je to rekao?

POCO: On mi se ponovo obraća! Ako ovako potraje, ubrzo ćemo postati stari prijatelji.

ESTRAGON: Zašto on ne spusti prtljag?

POCO: I meni bi bilo drago da ga upoznam. Što više ljudi upoznajem, bivam sve srećniji. Susret i s najbeznačajnijim stvorenjem čini nas mudrijim, bogatijim, svesnijim blagoslova kojima smo obasuti. Čak i vi... (gleda nadmeno jednog pa drugog da bi im bilo jasno da misli na obojicu) čak ćete i vi, ko zna, uvećati moje blago.

ESTRAGON: Zašto on ne spusti prtljag?

POCO: Ali, to bi me iznenadilo.

VLADIMIR: Postavljeno vam je pitanje.

POCO (očaran): Pitanje? Ko? Sta? Trenutak ranije ste me, u strahu i drhtanju, oslovljavali sa „Ser“. A sad mi postavljate pitanja. To neće izići na dobro!

VLADIMIR (Estragonu): Mislim da sad sluša.

ESTRAGON (obilazeći oko Lakija): Šta?

VLADIMIR: Sad možeš da ga pitaš. Spreman je.

ESTRAGON: Šta da ga pitam?

VLADIMIR: Zašto on ne spusti prtljag.

ESTRAGON: I mene to čudi.

VLADIMIR: Pa pitaj ga, zar ne možeš? POCO (koji je zabrinuto pratio njihovu razmenu reči, u strahu da se ne okanu pitanja): Hteli biste da znate zašto on ne spušta svoj tovar, kako vi to nazivate.

VLADIMIR: Tako je.

POCO (Estragonu): A vi ste sigurni da se slažete s tim?

ESTRAGON: Dahće kao parnjača.

POCO: Odgovor glasi. (Estragonu) Ali, smirite se, molim vas, činite me nervoznim.

VLADIMIR: Ovamo.

ESTRAGON: Šta je?

VLADIMIR: Evo će da kaže.

Estragon prilazi do Vladimira. Nepomični, jedan uz drugog, čekaju.

POCO: Dobro. Svi spremni? Svi me gledate? (On pogleda na Lakija, cimne konopac. Laki podigne glavu) Gledaj u mene, svinjo! (Laki ga pogleda) Dobro. (On stavi lulu u džep, izvadi mali inhalator i postrca se u grlo, vrati inhalator u džep, pročisti grlo, ispljune, opet izvadi inhalator, ponovo se postrca u grlo, vrati inhalator u džep) Spreman sam. Svi slušaju? Svi spremni? (Pogleda jednog pa drugog, trgne konopac) Krmku! (Laki podigne glavu) Ne volim da govorim u prazno. Dobro. E, da vidim. Razmišlja.

ESTRAGON: Idem ja.

POCO: Šta ste tačno hteli da znate?

VLADIMIR: Zašto on...

POCO (ljutito): Ne prekidajte me! (Pauza. Mirnije) Ako svi govorimo uglas, ni do čega nećemo stići.

(Pauza) Šta sam rekao? (Pauza. Glasnije) Šta sam rekao?

Vladimir mimikom oponasa čoveka koji nosi težak teret. POCO ga gleda, u nedoumici.

ESTRAGON (sugestivno): Prtljag. (Pokazuje na Lakija) Zašto? Uvek držati. (Pograbljuje se, brekće)

Nikad ne spustiti. (Otvora šake, uspravlja se sa olakšanjem) Zašto?

POCO: Ah, pa zašto mi niste ranije rekli? Zašto ne učini nešto na svojoj udobnosti? Pokušajmo da to rasvetlimo. Nema li na to prava? Svakako da ima. Iz tog sledi da on to neće. Po vama bi to bilo logično zaključivanje. A zašto on to neće? (Pauza) Gospodo, razlog je sledeći.

VLADIMIR (Estragonu): Obrati pažnju na ovo.

POCO: Hoće da me impresionira, da bih ga zadržao.

ESTRAGON: Šta?

POCO: Možda se nisam dobro izrazio. Hoće da me umilostivi, da bih odustao od pomisli o razilasku sa njim. Ne, ni to nije tačno.

VLADIMIR: Hoćete da ga se otresete?

POCO: Hoće da me razuveri, ali neće mu poći za rukom.

VLADIMIR: Hoćete da ga se otresete?

POCO: On umišlja da ću, kad vidim kako je dobar nosač, biti u iskušenju da ga zadržim u tom svojstvu.

ESTRAGON: Zasiatili ste ga se?

POCO: U stvari, nosi kao svinja. Nije to posao za nje ga

VLADIMIR: Hoćete da ga se otresete?

POCO: On umišlja da ću, kad vidim kako je neumoran, požaliti svoju odluku. Takav je njegov bedni plan. Kao da meni nedostaju robovi! (Sva trojica gledaju u Lakija) Atlas, Jupiterov sin! (Tajac) Pa, to je to, mislim. Još biste nešto?

Koristi inhalator.

VLADIMIR: Hoćete da ga se otresete?

POCO: Vodite računa da sam ja mogao da budem na njegovom mestu, a on na mome. Da sudba ne htede drugačije. Svakom šta mu pripada.

VLADIMIR: Hošgaseotreste?

POCO: Izvinite, šta rekoste?

VLADIMIR: Hoćete da ga se otresete?

POCO: Hoću. Ali, umesto da ga oteram, kao što sam mogao da uradim, mislim, umesto prostog šuta u dupe, zbog dobrote svog srca poveo sam ga na vašar gde će mi, nadam se, dati lepe pare za njega. Istina je da ovakva stvorenja ne možete terati od sebe. Najbolje bi bilo ubiti ih.

Laki plače.

ESTRAGON: On plače!

POCO: Omatoreli psi imaju više dostojanstva. (Pruza svoju maramicu Estragonu) Utešite ga, pošto ga sažaljevate. (Estragon okleva) Hajde. (Estragon uzima maramicu) Ubrišite mu suze, osećaće se manje napušten.

Estragon okleva. VLADIMIR: Daj ovamo, ja ću to učiniti.

Estragon neće da mu da maramicu. Dečje kretnje.

POCO: Požurite, pre nego što prestane. (Estragon prilazi Lakiju i krene da mu briše oči. Laki ga žestoko šutne u cevanicu. Estragon ispusti maramicu, odskoči, skakuće po pozornici, jaučući) Rupčić!

Laki spusti torbu i korpu, podiže maramicu i daje je Pocou, vrati se na svoje mesto, podiže torbu i korpu.

ESTRAGON: O, krme jedno! (Zadiže nogavicu) Obogaljio me!

POCO: Rekao sam vam da ne voli neznance.

VLADIMIR (Estragonu): Pokaži mi. (Estragon mu pokazuje svoju nogu. Pocou, ljutito) Krvari!

POCO: To je dobar znak.

ESTRAGON (na jednoj nozi): Nikad više neći moći da hodam!

VLADIMIR (nežno): Ja ću te nositi. (Pauza) Ako bude potrebno.

POCO: Prestao je da plače. (Estragonu) Takoreći ste ga odmenili. (Lirski) Na svetu je stalno ista količina suza. Za svakog ko počne da plače, negde neko drugi prestaje. To važi za smeh. (Smeje se) Otuda, ne govorimo rdavo o našoj generaciji; ona nije ništa nesrećnija od prethodnih. (Pauza) Ali, ne govorimo ni dobro o njoj. (Pauza) Nemojmo ni govoriti o njoj. (Pauza. Razborito) Istina je da se stanovništvo uvećalo.

VLADIMIR: Pokušaj da hodaš.

Estragon koraknu nekoliko puta, hramljući, zaustavi se pred Lakijem i pljunu ga, onda othrama do humke i sede na nju. POCO: Pogodite ko me je naučio svim tim lepim stvarima. (Pauza. Pokazujući na Lakija) Moj Laki!

VLADIMIR (gledajući u nebo): Hoće li se ikad smrknuti?

POCO: Bez njega bi sve moje misli, sva moja osećanja, sve bi se to svelo na nešto prosto. (Pauza. Sa izuzetnom žestinom) Na profesionalne brige! (Mirnije) Lepota, milost, netaknuta istina, znao sam da mi je sve to bilo nedostižno. Tad sam uzео šaškavca.

VLADIMIR (naglo prekida sa ispitivanjem neba): Šaškavca?

POCO: Bilo je to bezmalo pre šezdeset godina... (proverava na svom časovniku) da, bezmalo šezdeset. (Ponosno se isprsi) Ne biste pomislili kad me pogledate, zar ne? Prema njemu izgledam poput mladića, je li? (Pauza) Šešir! (Laki spušta korpu i skida šešir. Njegova duga seda kosa pada mu oko lica. On stavi šešir pod mišku i podize korpu) Sad pogledajte. (Poco skida svoj šešir. Potpuno je ćelav. Ponovo stavlja šešir na glavu) Jeste li videli?

VLADIMIR: A sad ga terate od sebe? Tako starog i odanog slugu!

ESTRAGON: Krme jedno!

Poco se sve više uzrujava.

VLADIMIR: Pošto ste oglodali sve dobro sa njega, odbacujete ga kao... kao koru od banane. E pa, stvarno...

POCO (ječeći, hvatajući se za glavu): Ne mogu više da to... podnesem... to što čini... nemate pojma... grozno... on mora da ode... (maše rukama) poludeću... (klone, s glavom u rukama) da podnesem ne

mogu... više...

Tajac. Svi gledaju u Pocoa.

VLADIMIR: Ne može da podnese.

ESTRAGON: Više.

VLADIMIR: Grozno je. ESTRAGON: Poludeće.

VLADIMIR (Lakiju): Kako se usuđuješ! Odvratno! Tako dobar gospodar! Tako ga raspinjati! Posle tolikih godina! E pa, stvarno!

POCO (jecajući): Obično je bio tako ljubazan... tako uslužan... i zabavan... moj dobri andeo... a sad... ubija me.

ESTRAGON (Vladimiru): Hoće li on da ga nekim zameni?

VLADIMIR: Šta?

ESTRAGON: Hoće li on da uzme nekog drugo umesto njega, ili neće?

VLADIMIR: Ne čini mi se da hoće.

ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR: Ne znam.

ESTRAGON: Pitaj ga.

POCO (staloženije): Gospodo, ne znam šta me je bilo obuzelo. Oprostite mi. Zaboravite sve što sam rekao. (Sve je više onaj stari) Ne sećam se tačno šta sam rekao, ali možete biti sigurni da nijedna reč nije bila istinita. (Isprsi se, busajući se u grudi) Ličim li vam na čoveka koga bi neko mogao da nagna na patnju? Iskrenu? (Pretura po svojim džepovima) Gde sam to zaturio lulu?

VLADIMIR: Večeras imamo čarobnu zabavu.

ESTRAGON: Nezaboravnu.

VLADIMIR: I još nije završena.

ESTRAGON: Očevidno nije.

VLADIMIR: Tek je počela.

ESTRAGON: Strašna je. Gora od pantomime.

ESTRAGON: Cirkusa.

VLADIMIR: Mjuzikhola.

ESTRAGON: Cirkusa.

POCO: Šta sam li to mogao da uradim sa lulom? ESTRAGON: Tip je krelac. Izgubio svoju cuclu. Smeje se grohotom.

VLADIMIR: Vraćam se.

Hita ka bočnoj ivici pozornice.

ESTRAGON: Na kraju hodnika, levo.

VLADIMIR: Pripazi mi na mesto.

Vladimir izlazi.

POCO (gotovo da zaplače): Izgubio sam lulu, svoju kappetersonku, od najtvrdog vresa!

ESTRAGON (grčeći se od provale smeha): Umreću od njega!

POCO: Da niste, nekim slučajem, videli (Primeći da nema Vladimira) Oh! On je otišao! Nije se ni pozdravio! Kako je mogao! Trebalo je da pričeka!

ESTRAGON: Pukao bi.

POCO: Oh! (Pauza) Oh, pa onda, naravno, u tom slučaju...

ESTRAGON: Dođite ovamo.

POCO: Zašto?

ESTRAGON: Videćete.

POCO: Hoćete da ustanem?

ESTRAGON: Brzo! (Poco ustane i priđe Estragonu. Estragon pokazuje izvan pozornice) Gledajte!

POCO (stavivši naočare): Oh, pazi der!

ESTRAGON: Svršeno.

Ulazi Vladimir, natmuren. Odgurne Lakija koji mu je naputu, ritnuvši je, sruši stolicu, šetka tamo-amozrujano.

POCO: Nije zadovoljan.

ESTRAGON (Vladimiru): Propustio si najbolje. Šteta.

Vladimir zastaje, uspravlja stolicu, šetka mirnije.

POCO: Smiruje se. (Gleda okolo) Doista sve biva smirenije. Veliko spokojstvo spušta se na svet. (Podizujući ruku) Slušajte. Pan spava.

VLADIMIR: Hoće li noć ikad pasti?

Sva trojica pogledaju u nebo.

POCO: A vi ne biste da krenete dok ona ne padne?

ESTRAGON: Pa, vidite

POCO: To je sasvim prirodno, sasvim prirodno. I ja da sam u vašoj situaciji, ako bih imao sastanak sa Godenom... Godeom... Godoom... kako god, znate na koga mislim, čekaoh bih do mrkne noći pre nego što odustanem. (Pogleda stolicu) Veoma bih voleo da sednem, ali nikako ne znam kako bih to.

ESTRAGON: Mogu li vam biti od pomoći?

POCO: Možda ako biste zatražili od mene.

ESTRAGON: Šta?

POCO: Ako biste zatražili od mene da sednem.

ESTRAGON: Hoće li vam to pomoći?

POCO: Čini mi se da bi.

ESTRAGON: Evo. Izvolite sestiti, ser, moliću vas.

POCO: Ne, ne, ne bih smeo ni da pomislim na to! (Pauza. Ustranu) Zatražite opet.

ESTRAGON: Hajde, hajde, sedite, preklinjem vas, inače ćete dobiti upalu pluća.

POCO: Stvarno tako mislite?

ESTRAGON: To je apsolutno izvesno.

POCO: Nesumnjivo da ste u pravu. (Sedne) Eto, ponovo učinjeno! (Pauza) Hvala vam, drugar ste.

(Konsultuje časovnik) Ali, stvarno moram dalje, ako ne bih da zakasnim.

VLADIMIR: Vreme se zaustavilo.

POCO (prislanjajući časovnik uz uho): Ne verujte u to, ser, ne verujte u to. (Vraća časovnik u džepić) Šta god biste hteli, ali ne to.

ESTRAGON (Pocou): Danas mu sve izgleda crno.

POCO: Osim nebeskog svoda. (Nasmeje se, zadovoljan svojom duhovitošću) Ali, vidim u čemu je stvar: vi niste iz ovih krajeva, pa ne znate za šta su sve kadri naši sutoni. Hoćete li da vam ispričam? (Ćutanje. Estragon opet petlja sa svojom cipelom, a Vladimir sa svojim šeširo) Ne mogu da vam odbijem. (Inhalatorom štrcne u grlo) Malo pažnje, moliću. (Vladimir i Estragon nastavljaju sa svojim petljanjem, Laki je zadremao. POCO lagasno fijuknu bičem) Šta je sa ovim bičem? (Ustane i energičnije puknu bičem, najzad uspešno. Laki poskoči. Vladimirov šešir, Estragonova cipela, Lakijev šešir, padaju na tlo. POCO baci bič dole) Istrošio se, ovaj bič. (Pogleda u Vladimira i Estragona) Šta sam ono hteo da kažem?

VLADIMIR: Hajdemo odavde.

ESTRAGON: Ali, skinite teret sa svojih nogu, zaklinjem vas, ili će vas to ubiti.

POCO: Tačno. (Ponovo sedne. Estragonu) Kako se zovete?

ESTRAGON: Adam.

POCO (koji nije slusao dobijeni odgovor): Ah, da! Noć. (Podigne glavu) Ali, budite, zaimo, malo pažljiviji, inače nećemo nikad doći ni do čega. (Gleda u nebo) Pogledajte! (Svi gledaju u nebo osim Lakija koji je opet pao u lak san. POCO trgne konopac) Hoćeš li da pogledaš u nebo, svinjo! (Laki pogleda u nebo) Eto, dovoljno je. (Prestaju da gledaju u nebo) Šta je to tako izvanredno na njemu? Nebo kao nebo. Bledo je i svetlo kao ma koje nebo u ovo doba dana. (Pauza) Na ovoj geografskoj širini. (Pauza) Kad je vreme lepo. (Lirski) Sat ranije (pogleda na časovnik, prozaično) približno (lirski) pošto su nas otad neumorno (okleva, prozaično) recimo, od deset časova pre podne (lirski) zasipale bujice rumene i bele svetlosti, počinje da gubi svoj sjaj, da blede (čini usporeni pokret rukama odozgo naniže), bivajući sve blede, sve blede, dok (dramska pauza, širok pokret obema rukama koje se, vodoravno, udaljavaju jedna od druge) naposljetku pppffff! ne nastupi smiraj. Ali (podigne ruku, opominjući) ali iza tog vela blagosti i spokoja, juriša noć (vibrantno) i prasnuće po nama (pukne prstima) tras! ovako! (nadahnuće ga napušta), baš kad najmanje očekujemo. (Ćuti. Turobno) Tako vam je na ovoj kurvinskoj zemlji.

Dugo ćutanje.

ESTRAGON: Sve dotle dok to neko zna.

VLADIMIR: Neko može i da uvreba pravi trenutak.

ESTRAGON: Zna šta da očekuje. VLADIMIR: I nema šta da brine.

ESTRAGON: Naprosto da čeka.

VLADIMIR: Na to smo navikli.

Podigne svoj sesir, zaviri u njega, protrese ga, stavi na glavu.

POCO: Kakav sam bio? (Vladimir i Estragon ga pogledaju zblanuto) Dobar? Pristojan? Podnošljiv? Slab? Krajnje loš?

VLADIMIR (prvi shvati): Oh, veoma dobar, veoma veoma dobar.

POCO (Estragonu): A po vama, ser?

ESTRAGON (sa stranim naglaskom, engleskim u francuskom originalu ili francuskim u engleskom originalu, a to onda zvuči donekle i podsmešljivo) Oh, trej bong, trej trej trej bong, verrrrllo dooobrro.

POCO (uspaljeno): Blagosloveni, gospodo, budite blagosloveni! (Pauza) Ohrabrenje mi je toliko potrebno! (Pauza) Potkraj sam malo pao, niste primetili?

VLADIMIR: O, možda tek jedva malkice.

ESTRAGON: Mislio sam da je to bilo namerno.

POCO: Vidite, pamćenje mi je donekle oštećeno.

Tajac.

ESTRAGON: U međuvremenu, ništa se nije zbililo.

POCO: Smatrate da je dosadno?

ESTRAGON: Pomalo.

POCO (Vladimiru): A vama, ser?

VLADIMIR: Meni je bilo zabavnije.

Tajac. POCO se bori u sebi.

POCO: Gospodo, bili ste... učtivi prema meni.

ESTRAGON: Ni govora!

VLADIMIR: Ni pomisliti!

POCO: Jeste, jeste, bili ste na mestu. Pa se pitam mogu li ja išta da učinim za ove čestite drugare kojima vreme prolazi tako nezanimljivo.

ESTRAGON: Čak i desetica bi bila od pomoći. VLADIMIR: Mi nismo prosjaci!

POCO: Postoji li išta što mogu da učinim, to se pitam, da bih ih razvedrio? Dao sam im koske, razgovarao s njima o ovome i onome, objasnio sam im sumrak, neosporno. Ali, da li je to dosta, to me muči, da li je dosta?

ESTRAGON: Čak i petak.

VLADIMIR (Estragonu, ogorčeno): Dosta je!

ESTRAGON: Manje ne bih mogao da prihvatim.

POCO: Da li je dosta? Bez ikakve sumnje. Ali, ja sam darežljiv. Takva mi narav. Večeras. Utoliko gore po mene. (Trgne konopac. Laki ga pogleda) Da ću patiti, u to nema sumnje. (Pokupi bič sa zemlje)

Šta biste više voleli? Hoćete li da igra, iii peva, ili deklamuje, ili misli, ili

ESTRAGON: Ko?

POCO: Ko! Valjda vas dvojica umete da mislite?

VLADIMIR: On misli?

POCO: Dabome. Naglas. Nekad je baš dobro mislio; satima sam mogao da ga slušam. A sad...

(prođe ga jeza) Utoliko gore po mene. Dakle, voleli biste da misli o nečemu, za nas?

ESTRAGON: Radije bih da igra; bilo bi zabavnije.

POCO: Ne obavezno.

ESTRAGON: Je l da, Didi, da bi bilo zabavnije?

VLADIMIR: Voleo bih, ipak, da ga čujem kako misli.

ESTRAGON: Možda bi on mogao najpre da igra, a zatim da misli, ako ne tražimo previše od njega.

VLADIMIR (Pocou): Da li bi to moglo?

POCO: Dabome, ništa prostije. To je prirodan red.

On nakratko prsne u smeh.

VLADIMIR: Onda, nek igra. Tajac.

POCO: Jesi li čuo, krmku?

ESTRAGON: On nikad ne odbija?

POCO: Jednom je odbio. (Ćutanje) Igraj, bedo!

Laki spušta torbu i korpu, odlazi do čela pozornice, okrene se Pocou. Laki igra. Zaustavlja se.

ESTRAGON: Je li to sve?

POCO: Bis!

Laki izvodi iste pokrete, zaustavlja se.

ESTRAGON: Pih! To bih i ja umeo. (On oponaša Lakija, i maltene padne) Uz malo vežbe.

POCO: Nekad je igrao farandolu, gorštačko kolo, ratnički ples, najsitniju poskočicu, fandango, pa čak i mornarčicu uz drombulje. Ćipao je. Od radosti. Ovo je sad najbolje što ume. Znete li kako to naziva?

ESTRAGON: Hropac žrtvenog jarca.

VLADIMIR: Tvrdica stolica.

POCO: Mreža. Misli da je uhvaćen u mrežu.

VLADIMIR (prenemažući se poput nekog estete): Ima u tome nečega...

Laki se vraća do svog tovara.

POCO: Ojs!

Laki se ukoči.

ESTRAGON: Ispričajte nam kako je jednom odbio.

POCO: Sa zadovoljstvom, sa zadovoljstvom. (Čeprka go svojim džepovima) Pričekajte. (Čeprka dalje) Šta sam uradio sa svojim sprejom? (Čeprka) E pa sad ni ovo... (Pogledne gore, izraz mu preneražen. Slabašno) Ne mogu da nadem svoju prskalicu!

ESTRAGON (slabašno): Levo plućno krilo mi je jako načeto! (Kašlje slabasno. Zvonkim glasom) Ali mi desno radi kao meh!

POCO (normalnim glasom): Svejedno! Šta sam ono hteo da kažem. (Promišlja) Pričekajte.

(Promišlja) E pa sad ni ovo... (Diže glavu) Pomozite mi!

ESTRAGON: Pričekajte!

VLADIMIR: Pričekajte!

POCO: Pričekajte!

Sva trojica istovremeno skidaju svoje šesire, prislanjaju dlanove uz svoja čela, usredsređuju se.

ESTRAGON (likujuć): Aha!

VLADIMIR: Setio se.

POCO (nestrpljivo): Pa?

ESTRAGON: Zašto on ne spusti prtljag?

VLADIMIR: Koješta!

POCO: Sigurni ste?

VLADIMIR: Zar nam to, dovraga, već niste pričali?

POCO: Pričao sam vam već?

ESTRAGON: Pričao nam je već?

VLADIMIR: Kako god, on ga je spustio.

ESTRAGON (pogleda u Lakija): Tako je. I šta s tim?

VLADIMIR: Pošto je spustio prtljag, nemoguće da smo pitali zašto ga ne spušta.

POCO: Nepobitna logika!

ESTRAGON: A zašto ga je spustio?

POCO: Odgovorite nam na to.

VLADIMIR: Da bi igrao.

ESTRAGON: Tačno!

POCO: Tačno!

Tajac. Stavljaju šešire na glavu.

ESTRAGON: Ništa se ne zbiva, niko ne dolazi, niko ne odlazi; strašno! VLADIMIR (Pocou): Recite mu da misli.

POCO: Dajte mu njegov šešir.

VLADIMIR: Njegov šešir?

POCO: Ne može da misli bez svog šešira.

VLADIMIR (Estragonu): Daj mu njegov šešir.

ESTRAGON: Ja? Posle onog što mi je uradio! Nikad!

VLADIMIR: Ja ću mu ga dati.

On se ne miče.

ESTRAGON (Pocou): Recite mu da ode i uzme ga.

POCO: Bolje je dati mu ga.

VLADIMIR: Ja ću mu ga dati.

Podigne šešir sa tla i, što je moguće više izdalje, koliko je ruka dugačka, pruži ga Lakiju, koji ne mrda.

POCO: Morate da mu ga stavite na glavu.

ESTRAGON (Pocou): Recite mu da ga uzme.

POCO: Bolje je staviti mu ga na glavu.

VLADIMIR: Ja ću mu ga staviti na glavu.

Obide Lakija, oprezno mu priđe s leđa, stavi mu šešir na glavu i hitro ustukne. Laki se ne mrda.

Tajac.

ESTRAGON: Šta čeka?

POCO: Odmaknite se! (Vladimir i Estragon odmiču se od Lakija. POCO trgne konopac. Laki pogleda u POCO) Misli, svinjo! (Pauza. Laki počinje da igra) Stoj! (Laki stane) Pristupi! (Laki priđe) Stoj! (Laki stane) Misli!

Tajac.

POCO: Stani! (Laki stane) Odstupi! (Laki krene unazad) Stani. (Laki stane) Okret! (Laki se okrene prema publici) Misli!

Tokom Lakijeve tirade, ostali reaguju ovim redosledom.

1) Vladimir i Estragon posvećuju svu svoju pažnju, POCO je utučen i odvratio mu je.

2) Vladimir i Estragon počinju da se bune, POCOove muke se uvećavaju.

3) Vladimir i Estragon ponovo slušaju pažljivo, POCO je sve uzrujaniji i stenje.

4) Vladimir i Estragon žestoko se bune. POCO poskoči, vuče konopac. Opšta povika uglas. Laki vuče konopac prema sebi, posrće, urla svoj tekst. Sva trojica se bacaju na Lakija koji se otima i urla svoj

tekst.

LAKI: Dato kao što je izneseno u javnim radovima Pančera i Vatmana o postojanju jednog ličnog Boga kvakvakvakva sa belom bradom kvakvakvakva izvan vremena bez protežnosti koji nas sa visina svoje božanske apatije božanske atambije božanske afazije voli uz izvesne izuzetke iz razloga nepoznatih ali vreme će kazati i pati kao božanska Miranda sa onima koji su iz razloga nepoznatih ali vreme će kazati uronjeni u bujicu uronjeni u vatru čija vatra plamsa ako se to nastavi i ko u to može posumnjati zapaliće nebeski svod što će reći rasturiti paklom nebo tako još plavetno i spokojno sa spokojem koji je mada isprekidan ipak bolji nego ništa ali ne tako brzo i s obzirom na to da je povrh toga po zaključku radova koji su ostali nedovršeni krunisani od strane Akakakakademije za Antropopopometriju u Esijuna Posiju Testjua i Kjunarda ustanovljeno izvan svake sumnje svake druge sumnje da saglasno radovima o ljudima kao zaključak radova nedovršenih Testjua i Kjunarda ustanovljeno je što mnogi poriču da čovek u Posiju Testjua i Kjunarda da čovek u Esiju da čovek ukoliko da čovek sažeto uprkos krupnim koracima u alimentaciji i defekaciji prolazi četinarima i borovima prolazi i borovima i saglasno i istovremeno što je više iz razloga nepoznatih uprkos krupnim koracima u fizičkoj kulturi upražnjavanju sportova takvih kao tenis fudbal trčanje biciklizam plivanje letenje brodenje jahanje klizanje diskoboliranje završavanje tociljanje hazena tenis sve vrste umiranja umirujućih sportova sve vrste jesenjeg letnjeg zimskog zimskog tenisa sve vrste hokeja sve vrste penicilina i slinilina jednom rečju nastavljam letenja klizanja golfa na devet i osamnaest rupa tenisa od svake vrste jednom rečju iz razloga nepoznatih kod Fekhama Pekhama Fulhama Kapavchama naime saglasno istovremeno što je više iz razloga nepoznatih ali vreme će kazati da nestaje dalje nadovezujem se na Fulhama Kapavchama jednom rečju mrtav gubitak po glavi počevši od smrti biskupa Berklija budući u iznosu od jednog palca četiri prstka po glavi približno od više ili manje do sledeće decimale prava mera okruglo figure gole golcate u čarapama bez cipela u Konemari jednom rečju iz razloga nepoznatih svejedno šta god činjenice su tu i s obzirom na ono što je više teže nego u svetlu radova izgubljenih Stajnvega i Petermana izgleda što je više teže nego u svetlu svetlu svetlu radova izgubljenih Stajnvega i Petermana što na proplancima u planinama iz mora uz reke koje teku vodu koja teče vatru vazduh je isti i onda zemlja naime vazduh i onda zemlja u velikom mrazu velikoj tami vazduh i zemlja prebivalište stenja i velikom mrazu jao jao u godini njihovog Gospoda šest stotina i nekoj vazduh zemlja more zemlja prebivalište stenja u dubokim ponorima velikom mrazi na moru na kopnu i u vazduhu nastavljam iz razloga nepoznatih uprkos tenisu činjenice su tu ah vreme će kazati nastavljam jao jao dalje dalje ukoliko potanko dalje dalje prebivahšte stenja ko je u stanju da u to sumnja nastavljam ali ne tako brzo nastavljam lobanja nestajanje nestajanje nestajanje i saglasno istovremeno što je više iz razloga nepoznatih uprkos tenisu na na kartonu plamen suze stenje tako plavo tako spokojno jao jao dalje na lobanji lobanji lobanji lobanji u Konemari uprkos tenisu radovi napušteni ostali nedovršeni teži još prebivalište stenja jednom rečju nastavljam jao jao napušteni nedovršeni lobanja lobanja u Konemari uprkos tenisu lobanja jao stenje Kjunard (opšta gužva, završni krici i povici) tenis... stenje... tako spokojno... Kjunard... nedovršeno...

POCO: Njegov šešir!

Vladimir se dočepa Lakijevog šešira. Laki naglo učuta. Rusi se. Tajac. Pobjednici dahću.

ESTRAGON: Osvećen!

Vladimir ispituje šešir, zaviruje u njega.

POCO: Dajte mi to! (Istrgne Vladimiru šešir, baci ga na tlo, gazi ga) Ovo je kraj s njegovim mišljenjem!

VLADIMIR: Ali, hoće li moći da hoda?

POCO: Neka hoda ili gmiže! (Šutira Lakija) Ustaj, svinjo!

ESTRAGON: Možda je mrtav.

VLADIMIR: Ubićete ga.

POCO: Ustaj, šljamu! (Vuče konopac) Pomozite mi!

VLADIMIR: Kako?

POCO: Podignite ga!

Vladimir i Estragon usprave Lakija na noge, časak ga pridržavaju, onda ga puste. On pada.

ESTRAGON: On to radi namerno!

POCO: Morate ga držati. (Pauza) Hajde, hajde, podignite ga.

ESTRAGON: Dovraga s njim!

VLADIMIR: Hajdemo još jednom.

ESTRAGON: Za šta nas on smatra?

Podižu Lakija, pridržavaju ga.

POCO: Ne puštajte ga! (Vladimir i Estragon posrću) Ne mičite se! (Poco ščepa torbu i korpu i donosi

ih do Lakija) Držite ga čvrsto! (On stavlja torbu u Lakijevu ruku. Laki je odmah ispusti) Ne puštajte ga! (On opet stavlja torbu u Lakijevu ruku. Postepeno, u dodiru sa torbom, Laki dolazi sebi i njegovi prsti najzad čvrsto stežu ručku torbe) Držite ga čvrsto! (Sa korpom sve isto kao sa torbom) Sad! Možete ga pustiti. (Vladimir i Estragon odstupaju od Lakija koji posrće, tetura se, saginje, ali uspeva da se održi na nogama, sa torbom i korpom u rukama. POCO korakne unazad, pukne bičem) Napred! (Laki se tetura napred) Natrag! (Laki se tetura natrag) Okret! (Laki se okreće) Gotovo! Može da hođa. (Okrenuvši se Vladimiru i Estragonu) Hvala vam, gospodo, i dozvolite mi... (čepka po svojim džepovima) dozvolite mi da vam poželim... (čepka) poželim... (čepka) šta sam uradio sa svojim časovnikom? (čepka) To je pravi švajcarski halfhanter, sedamnaest rubina, sa sočivnim okancetom na poklopcu i zapinjačom koja ne trepti! (Jecajući) Poklonio mi ga moj dedica! (Traži po tlu, Vladimir i Estragon mu se pridružuju u traženju. POCO nogom prevrće ostatke Lakijevog šešira) E sad, nije li to baš...

VLADIMIR: Možda je u vašem satnom džepčiću na čakširama.

POCO: Čekajte! (On se presamiti koliko god može da bi prislonio uho uz svoj stomak, osluškuje.

Tišina) Ne čujem ništa. (Zove ih rukom da mu priđu, Vladimir i Estragon dolaze do njega, nagnu mu se nad stomak) Svakako bi neko morao da čuje tik-tak.

VLADIMIR: Tišina!

Svi osluškuju, presamićeni.

ESTRAGON: Čujem nešto.

POCO: Gde?

VLADIMIR: To je srce.

POCO (razočarano): Prokletstvo!

VLADIMIR: Tišina!

ESTRAGON: Možda je stao.

Uspravljaju se.

POCO: Koji od vas tako zaudara?

ESTRAGON: Njemu smrdi iz usta, a meni smrde noge.

POCO: Moram da idem.

ESTRAGON: A vaš halfhanter?

POCO: Mora da sam ga ostavio u zamku.

Tajac.

ESTRAGON: Onda adio.

POCO: Adio.

VLADIMIR: Adio. POCO: Adio.

Tajac. Niko se ne miče.

VLADIMIR: Adio.

POCO: Adio

ESTRAGON: Adio.

Tajac.

POCO: I hvala vam.

VLADIMIR: Hvala vama.

POCO: Nema na čemu.

ESTRAGON: Ima ima.

POCO: Nema nema.

VLADIMIR: Ima ima.

ESTRAGON: Nema nema.

Tajac.

POCO: Izgleda da nisam kadar... (dugo oklevanje) da krenem.

ESTRAGON: Takav je život.

POCO se okrene, udaljava od Lakija i dok ide prema jednoj od bočnih strana pozornice popušta konopac.

VLADIMIR: Pošli ste na pogrešnu stranu.

POCO: Potrebno mi je da krenem iz zaleta. (Došavši do kraja konopca, tj. već izvan pozornice, on zastane, okrene se i vikne) Sklanjaj se! (Vladimir i Estragon odstupaju, gledaju prema POCOU. Pucanj biča) Ajd!Ajd!

ESTRAGON: Ajd!

VLADIMIR: Ajd!

Laki kreće izvan pozornice.

POCO: Brže! (On se pojavljuje, prelazi pozornicu u Lakijevom smeru. Vladimir i Estragon mašu šeširima. Laki izlazi) Ajd! Napred! (Tačno kad bi trebalo i on da nestane, stane i okrene se. Konopac

se zategne. Šum Lakijevog rušenja) Stolicu! (Vladimir dohvata stolicu i daje je Pocu koji je baci put Lakija) Adio!

VLADIMIR I ESTRAGON: Adio! Adio!

POCO: Diž se, svinjo! (Šum Lakijevog ustajanja) Ajd! (Poco izlazi) Brže! Ajd! Adio! Svinjo! Di! Adio! Dugi tajac.

VLADIMIR: Ovako je vreme prošlo.

ESTRAGON: U svakom slučaju bi prošlo.

VLADIMIR: Jest, ali ne ovako brzo.

Pauza.

ESTRAGON: Šta da radimo sad?

VLADIMIR: Ne znam.

ESTRAGON: Da odemo.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto ne?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON (beznadno): Ah!

Pauza.

VLADIMIR: Koliko su se promenili!

ESTRAGON: Ko?

VLADIMIR: Ona dvojica.

ESTRAGON: Eto ideje, hajd da malo vodimo razgovor.

VLADIMIR: Zar nisu? ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR: Promenili.

ESTRAGON: Veoma verovatno. Svi se menjaju. Jedino mi ne možemo.

VLADIMIR: Verovatno! To je izvesno. Zar ih nisi video?

ESTRAGON: Mislim da jesam. Ali, ne poznajem ih.

VLADIMIR: Da, poznaješ ih.

ESTRAGON: Ne, ne poznajem ih.

VLADIMIR: Poznajemo ih, kažem ti. Sve zaboravljaš. (Pauza. Govori sebi) Osim ako to nisu oni isti...

ESTRAGON: Zašto nas onda oni nisu prepoznali?

VLADIMIR: To ništa ne znači. I ja sam se pravio da ih ne prepoznajem. I onda nikad niko ne prepoznaje nas.

ESTRAGON: Zaboravi na to. Potrebno nam au! (Vladimir ne reaguje) Au!

VLADIMIR (sebi): Osim ako oni nisu isti...

ESTRAGON: Didi! I druga noga!

Pođe hramljući prema humci.

VLADIMIR: Osim ako oni nisu isti...

DEČAK (izvan pozornice): Gospodine!

Estragon zastane. Obojica pogledaju prema mestu odakle dolazi glas.

ESTRAGON: E, ne da nam se.

VLADIMIR: Priđi, dete moje.

Ulazi Dečak, bojažljivo. Zastane.

DEČAK: Gospodin Albert?...

VLADIMIR: Da, ja sam.

ESTRAGON: Šta hoćeš?

VLADIMIR: Priđi! Dečak se ne miče.

ESTRAGON (jačim glasom): Priđi kad ti se kaže, zar ne možeš?

Dečak krene napred bojažljivo, zastane.

VLADIMIR: Štaje?

DEČAK: Gospodin Godo...

VLADIMIR: Očigledno... (Pauza) Priđi.

ESTRAGON (sa žestinom): Hoćeš li da prideš! (Dečak bojažljivo ide put njih) Što dolaziš tako kasno?

VLADIMIR: Imaš neku poruku od gospodina Godoa?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Pa dobro, kakvu?

ESTRAGON: Što dolaziš tako kasno?

Dečak ih gleda naizmenično, ne znajući kojem bi trebalo da odgovori.

VLADIMIR (Estragonu): Pusti ga na miru.

ESTRAGON (sa žestinom): Pusti ti mene na miru. (Krene napred, Dečaku) Znaš li koliko je sati?

DEČAK (ustuknuvši): Nije moja greška, ser.

ESTRAGON: A čija je? Moja?

DEČAK: Bojao sam se, ser.

ESTRAGON: Koga bojao? Nas? (Pauza) Odgovori mi!

VLADIMIR: Znam šta je, uplašio se od one dvojice.

ESTRAGON: Otkad si već ovde?

DEČAK: Prilično dugo, ser.

VLADIMIR: Plašio si se biča?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Uurlanja?

DEČAK: Da, ser. VLADIMIR: One dvojice velikih.

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Da li ih poznaješ?

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Da li si rođen u ovom kraju? (Ćutanje) Da li si iz ovog kraja?

DEČAK: Da, ser.

ESTRAGON: Sve je to hrpa laži. (Zgrabi Dečaka za nadlakticu, prodrma ga) Kaži nam istinu!

DEČAK (drhteći): Ali to je istina, ser!

VLADIMIR: Hoćeš li da ga pustiš na miru! Šta je s tobom? (Estragon pušta Dečaka, odmiče se, pokriva lice dlanovima. Vladimir i Dečak ga posmatraju. Estragon spušta ruke. Lice mu se grči) Šta je s tobom?

ESTRAGON: Nesrećan sam.

VLADIMIR: Nije valjda! Otkad?

ESTRAGON: Davno sam zaboravio.

VLADIMIR: Naše pamćenje ume da se izvanredno poigrava s nama! (Estragon zausti da nešto kaže, odustane, othrama do svog mesta, sedne i krene da izuva cipele. Dečaku) Pa?

DEČAK: Gospodin Godo...

VLADIMIR: Sreli smo se već, zar ne?

DEČAK: Ne znam, gospodine.

VLADIMIR: Ne poznaješ me?

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Nisi li dolazio juče?

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Ovo ti je prvi put?

DEČAK: Da, ser.

Tajac. VLADIMIR: Reči reči (Pauza) Govori.

DEČAK (u jednom dahu): Gospodin Godo mi je rekao da vam kažem da neće večeras doći nego zasigurno sutra.

Tajac.

VLADIMIR: Je li to sve?

DEČAK: Da, ser.

Tajac.

VLADIMIR: Ti radiš za gospodina Godoa?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Šta radiš?

DEČAK: Čuvam koze, ser.

VLADIMIR: Da li je on dobar prema tebi?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Ne tuče te?

DEČAK: Ne, ser, ne mene.

VLADIMIR: Koga tuče?

DEČAK: Tuče mog brata, ser.

VLADIMIR: Ah, imaš brata?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Šta on radi?

DEČAK: Čuva ovce, ser.

VLADIMIR: A zašto tebe ne tuče?

DEČAK: Ne znam, ser. VLADIMIR: Mora biti da te voli.

DEČAK: Ne znam, ser.

Tajac.

VLADIMIR: Daje li ti dovoljno da jedeš? (Dečak okleva) Dobro te hrani?

DEČAK: Prilično dobro, ser.

VLADIMIR: Nisi nesrećan? (Dečak okleva) Da li si me čuo?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Pa?

DEČAK: Ne znam, ser.

VLADIMIR: Ne znaš da li jesi nesrećan ili nisi?

DEČAK: Ne znam, ser.

VLADIMIR: S tobom je loše kao i sa mnom. (Tajac) Gde spavaš?

DEČAK: Na tavanu, ser.

VLADIMIR: Sa bratom?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: U senu?

DEČAK: Da, ser.

Tajac.

VLADIMIR: U redu, možeš da ideš.

DEČAK: Šta da kažem gospodinu Godou, ser?

VLADIMIR: Kaži mu... (okleva) kaži mu da si nas video. (Pauza) Video si nas, zar ne?

DEČAK: Da, ser.

On koraknu unazad, okleva, okrene se i izlazi trkom. Svetlost odjednom trne. Za tili čas je noć. Mesec izlazi u pozadini, uspinje se na nebo, zaustavlja se, bledom svetlošću obasjava pozornicu.

VLADIMIR: Najzad! (Estragon ustaje i ide prema Vladimiru, sa cipelom u svakoj ruci. Odlaze ih na rubu pozornice, uspravlja se i zamišljeno posmatra mesec) Šta radiš?

ESTRAGON: Pobledeo od iscrpljenosti.

VLADIMIR: A? ESTRAGON: Od pentranja na nebesa i zurenja u takve poput nas.

VLADIMIR: Tvoje cipele, šta radiš s tvojim cipelama?

ESTRAGON (okrene se da pogleda cipele): Ostavljam ih tamo. (Pauza) Neko drugi će doći, neko baš kao... kao... kao ja, ali s manjim stopalima, i one će ga usrećiti.

VLADIMIR: Ali, ti ne možeš da ideš bosonog!

ESTRAGON: Hristos je išao.

VLADIMIR: Hristos! Šta Hristos ima sa ovim. Nećeš valjda da se porediš sa Hristom!

ESTRAGON: Celog svog života poredio sam se s njim.

VLADIMIR: Ali tamo gde je on živeo bilo je toplo, bilo je suvo!

ESTRAGON: Jeste. I brzo su ga razapeli.

Tajac.

VLADIMIR: Ovde nema više ništa da radimo.

ESTRAGON: Ni drugde.

VLADIMIR: Ah, Gogo, ne budi takav. Sutra će sve biti bolje.

ESTRAGON: Kako si do tog došao?

VLADIMIR: Nisi li čuo šta je dete reklo?

ESTRAGON: Nisam.

VLADIMIR: Rekao je da će Godo zasigurno doći sutra. (Pauza) Šta kažeš na to?

ESTRAGON: Onda sve što moramo da radimo jeste da ga ovde čekamo.

VLADIMIR: Jesi li blesav? Moramo u zaklon. (Hvata Estragona za mišicu) Hajde.

Poteže Estragona za sobom. Estragon mu se prepušta, zatim opire. Zastanu.

ESTRAGON (gledajući u drvo): Šteta što nemamo malo konopca.

VLADIMIR: Hajde. Hladno je.

Poteže Estragona za sobom. Isto kao maločas.

ESTRAGON: Podseti me da sutra ponesem malo konopca.

VLADIMIR: Hoću. Hajde.

Poteže ga za sobom. Isto kao maločas. ESTRAGON: Koliko smo sad već dugo zajedno?

VLADIMIR: Ne znam. Možda pedeset godina.

ESTRAGON: Sećaš li se dana kad sam se bacio u Ronu?

VLADIMIR: Bili smo u berbi grožđa.

ESTRAGON: Upecao si me iz vode.

VLADIMIR: Sve je to već mrtvo, prah i pepeo.

ESTRAGON: Odeća mi se osušila na suncu.

VLADIMIR: Ne valja se na to vraćati. Hajde.

Poteže ga za sobom. Isto kao maločas.

ESTRAGON: Pričekaj!

VLADIMIR: Smrzao sam se.

ESTRAGON: Pričekaj! (Udaljava se od Vladimira) Ponekad se pitam zar ne bi bolje bilo da se razdvojimo, svak na svoju stranu. (On prelazi pozornicu i sedne na humku) Nismo stvoreni za isti drum.

VLADIMIR (bez srdžbe): To nije izvesno.

ESTRAGON: Ne, ništa nije izvesno.

Vladimir lagano prelazi pozornicu i sedne pored Estragona.

VLADIMIR: Možemo još da se rastanemo, ako misliš da bi to bilo bolje.

ESTRAGON: Sad je već dockan za to.

Tajac. ESTRAGON: Da, sad je već dockan za to. **Tajac.**

ESTRAGON: Pa, idemo li?

VLADIMIR: Da, hajdemo.

Ne miču se.

Zavesa

DRUGI ČIN

Sutradan. Isto doba dana. Isto mesto. Estragonove cipele na sredini prednjeg ruba pozornice, pete sastavljene, vrhovi razmaknuti. Lakijev šešir na istom mestu. Na drvetu četiri ili pet listova. Vladimir ulazi užurbano. Zastane i dugo gleda u drvo, zatim grozničavo počinje da hoda po pozornici. Zastane pred cipelama, uzme jednu, ispituje je, njuška, na licu mu se javlja izraz odvratnosti, pažljivo je stavlja natrag na mesto. Hoda tamo-amoo. Zastane krajnje desno i zuri u daljinu, s dlanom na veđama, kao da bi bolje video. Hoda tamo-amoo. Zastane krajnje levo, i čini isto kao maločas. Hoda tamo-amoo. Odjednom zastane i glasno zapeva.

VLADIMIR: Pas u kujnu ude

Počeo je suviše visoko, pročisti grlo, nastavi:

Pas u kujnu ude

I hlebnu veknu maznu.

A kuvar zgrabi varjaču

I njom ga nasmrt za kaznu

Onda svi psi dojuriše

Raku psu iskopaše

Zastane, premisslja se, nastavlja:

Onda svi psi dojuriše

Raku psu iskopaše

I na grobu napisaše

Da znaju psi koji nailaze:

Pas u kujnu ude

I hlebnu veknu maznu.

A kuvar zgrabi varjaču

I njom ga nasmrt za kaznu

Onda svi psi dojuriše

Raku psu iskopaše Zastane, premisslja se, nastavlja:

Onda svi psi dojuriše

Raku psu iskopaše

I na grobu napisaše

Da znaju psi koji nailaze:

Pas u kujnu ude

I hlebnu veknu maznu.

A kuvar zgrabi varjaču

I njom ga nasmrt za kaznu

Onda svi psi dojuriše Raku psu iskopaše

Zastane, premisslja se. Meko.

Raku psu iskopaše...

Za trenutak zanemi, nepomičan, onda grozničavo hoda po pozornici. Zastane pred drvetom, hoda tamo-amoo, pred cipelama, zastane krajnje desno, zuri u daljinu, krajnje levo, zuri u daljinu. Estragon ulazi zdesna, bosonog, pognute glave. Lagano prelazi pozornicu. Vladimir se okrene i opazi ga.

VLADIMIR: Opet ti! (Estragon zastane, ali ne podize glavu. Vladimir ide prema njemu) Dođi da te zagrlim.

ESTRAGON: Ne dodiruj me!

Vladimir se suzdržava, bolno.

VLADIMIR: Hoćeš li da odem odavde? (Pauza) Gogo! (Pauza. Vladimir ga pažljivo posmatra) Jesu li te tukli? (Pauza) Gogo! (Estragon i dalje nem, glave pognute) Gde si proveo noć?

ESTRAGON: Ne dodiruj me! Ne pitaj me! Ne obraćaj mi se! Ostani sa mnom!

VLADIMIR: Jesam li te ikad napustio?

ESTRAGON: Pustio si me da odem. VLADIMIR: Pogledaj me. (Estragon ne podiže glavu. Žestoko) Hoćeš li da me pogledaš!

Estragon podiže glavu. Dugo se međusobno gledaju, onda se najednom zagrlje, tapšući jedan drugog po leđima. Kraj zagrljaja. Estragon, poštoje izgubio oslonac, umalo da padne.

ESTRAGON: Kakav dan!

VLADIMIR: Ko te je tukao? Reci mi.

ESTRAGON: Još jedan dan minu.

VLADIMIR: Ne još.

ESTRAGON: Za mene je završen i minuo je, svejedno šta se događa. (Ćutanje) Čuo sam te da pevaš.

VLADIMIR: Tačno, sećam se.

ESTRAGON: To me je dokusurilo. Rekoh sebi: On je sasvim sam, misli da sam zauvek otišao, i peva.

VLADIMIR: Niko ne gospodari svojim raspoloženjima. Celog dana sam se osećao u izvrsnoj formi. (Pauza) Noćas nisam ustajao, nijednom!

ESTRAGON (tužno): Vidiš, pišaš bolje kad nisam tu.

VLADIMIR: Nedostajao si mi... i u isti mah bio sam srećan. Nije li to neobično?

ESTRAGON (zgranut): Srećan?

VLADIMIR: Možda to nije baš prava reč.

ESTRAGON: A sad?

VLADIMIR: Sad?... (Radosno) Opet si tu... (Ravnodušno) Opet smo tu.... (Tmurno) Opet sam tu.

ESTRAGON: Vidiš, osećaš se gore kad sam s tobom. I ja se bolje osećam sam.

VLADIMIR (uznemiren): Zašto si onda dogmizao natrag?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: Ne znaš, ali ja znam. Zato što ti ne znaš kako da se braniš. Ja ne bih dopustio da te tuku.

ESTRAGON: Ne bi mogao da ih zaustaviš.

VLADIMIR: Zašto ne bih? ESTRAGON: Bilo ih je deseterica.

VLADIMIR: Ne, mislim pre nego što su te tukli. Tebe bih zaustavio da ne radiš šta god da si radio.

ESTRAGON: Baš ništa nisam radio.

VLADIMIR: Zašto su te onda tukli?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: Ah, ne, Gogo, činjenica da ima stvari koje ti izmiču, a meni ne izmiču, i mora da ti to osećaš i sam.

ESTRAGON: Kažem ti da nisam ništa uradio.

VLADIMIR: Možda nisi. Ali, sve je u načinu, kako raditi stvari, ako hoćeš da preživiš.

ESTRAGON: Ništa nisam uradio.

VLADIMIR: I ti mora da si srećan, duboko u sebi, ako to jedino znaš.

ESTRAGON: Zbog čega srećan?

VLADIMIR: Da si se vratio da ponovo budeš sa mnom.

ESTRAGON: Da li bi ti tako rekao?

VLADIMIR: Reci da jesi, čak ako to nije istina.

ESTRAGON: Šta da lažem?

VLADIMIR: Reci: srećan sam.

ESTRAGON: Srećan sam.

VLADIMIR: I ja sam.

ESTRAGON: I ja sam.

VLADIMIR: Mi smo srećni.

ESTRAGON: Mi smo srećni. (Tajac) Šta da sad radimo, sad kad smo srećni?

VLADIMIR: Da čekamo Godoa. (Estragon zastenja. Tajac) Stvari su se ovde promenile od juče.

ESTRAGON: A ako on ne dođe?

VLADIMIR (posle časka zbunjenosti): Videćemo kad tome dođe vreme. (Pauza) Rekao sam da su se

stvari ovde promenile od juče.

ESTRAGON: Sve je vlažno. VLADIMIR: Pogledaj drvo.

ESTRAGON: Iz trena u tren vlaga nikad nije ista.

VLADIMIR: Drvo, pogledaj drvo.

Estragon pogleda drvo.

ESTRAGON: Juče nije bilo tu?

VLADIMIR: Naravno da je bilo. Zar se ne sećaš? Gotovo smo se obesili o njega. Ali, ti nisi hteo. Zar se ne sećaš?

ESTRAGON: Sanjao si to.

VLADIMIR: Da li je moguće da si već zaboravio?

ESTRAGON: Takav sam. Ili odmah zaboravim ili nikad ne zaboravim.

VLADIMIR: A Pocoa i Lakija, da li si i njih zaboravio?

ESTRAGON: Poco i Laki?

VLADIMIR: On je sve zaboravio!

ESTRAGON: Sećam se nekog mahnitog koji me ritnuo u cevanicu. Potom je izigravao budalu.

VLADIMIR: To je bio Laki.

ESTRAGON: Toga se sećam. A kad je to bilo?

VLADIMIR: A njegovog čuvara, da li se njega sećaš?

ESTRAGON: On mi je dao kosku.

VLADIMIR: To je bio Poco.

ESTRAGON: I kažeš da je sve to bilo juče?

VLADIMIR: Naravno da je bilo juče.

ESTRAGON: I ovde gde smo sad?

VLADIMIR: Gde drugde, misliš? Nije ti poznato ovo mesto?

ESTRAGON (odjednom srdito): Poznato! Šta je to ovde da bi bilo prepoznato? Ceo svoj vašljivi život proveo sam gmižući po blatištu! A ti mi tu pričaš o insceniranom predelu! (Divlje gleda oko sebe)

Pogledaj ovo smetište! Nikad se nisam maknuo iz njega!

VLADIMIR: Smiri se, smiri se.

ESTRAGON: Ti i tvoji predeli! Pričaj mi o crvima!

VLADIMIR: Ipak, ne možeš mi reći da ovo (pokazuje rukom okolo) ima ikakve sličnosti sa... (okleva) sa oblašću Izakan, recimo. Ne možeš poreći da je razlika ogromna.

ESTRAGON: Oblast Izakan! Ko ti govori o oblasti Izakan?

VLADIMIR: Ali, ti sam si bio tamo, u oblasti Izakan.

ESTRAGON: Ne, nikad nisam bio u oblasti Izakan! Svoju bljuvotinu od života izbljuvao sam ovde, kažem ti! Ovde! U Iskakan oblasti!

VLADIMIR: Ali, tamo smo bili zajedno, mogu da ti se u to zakunem! Brali smo grožđe za čoveka po imenu... (pucne prstima) ne mogu da se setim čovekovog imena, u mestu po imenu... (pucne prstima) ne mogu da se setim imena mesta, sećaš li seti?

ESTRAGON (donekle staloženije): Moguće je. Nisam ništa primetio.

VLADIMIR: Ali, tamo dole je sve crveno!

ESTRAGON (razdražen): Nisam ništa primetio, kažem ti!

Tajac. Vladimir duboko uzdahne.

VLADIMIR: Težak si ti čovek da bi se s tobom izišlo na kraj, Gogo.

ESTRAGON: Bilo bi bolje da se razidemo.

VLADIMIR: Uvek to kažeš i uvek se gmižući vraćaš.

ESTRAGON: Najbolje bi bilo ubiti me, kao onog.

VLADIMIR: Koga onog? (Pauza) Koga onog?

ESTRAGON: Kao milijarde onih.

VLADIMIR (kao da izgovara mudru izreku): Svakom njegov krst. (Uzdahne) Dok ne umre. (Kao naknadnu misao) I bude zaboravljen.

ESTRAGON: U međuvremenu hajde da razgovaramo smireno, kad već nismo kadri da ćutimo.

VLADIMIR: U pravu si, ne možemo da presušimo.

ESTRAGON: To je da ne bismo mislili.

VLADIMIR: To nam je izvinjenje.

ESTRAGON: To je da ne bismo čuli.

VLADIMIR: Imamo svojih razloga.

ESTRAGON: Sve glasove mrtvih.

VLADIMIR: Oni šumove poput krila. ESTRAGON: Poput lišća.

VLADIMIR: Poput peska.

ESTRAGON: Poput lišća.

Tajac.

VLADIMIR: Govore svi u isti mah.

ESTRAGON: Svaki sebi.

Tajac.

VLADIMIR: Pre bismo rekli da šapću.

ESTRAGON: Da šušćaju.

VLADIMIR: Da mrmļaju.

ESTRAGON: Da šušćaju.

Tajac.

VLADIMIR: Šta kažu?

ESTRAGON: Prićaju o svojim životima.

VLADIMIR: Nije im dovoljno da su živeli.

ESTRAGON: Moraju da prićaju o tome.

VLADIMIR: Nije im dovoljno da su mrtvi.

ESTRAGON: To nije dosta.

Tajac.

VLADIMIR: Oni šumore poput perja.

ESTRAGON: Poput lišća.

VLADIMIR: Poput pepela.

ESTRAGON: Poput lišća.

Dug tajac.

VLADIMIR: Kaži nešto!

ESTRAGON: Pokušavam. Dug tajac.

VLADIMIR (u mucu): Kaži bilo šta!

ESTRAGON: Šta radimo sad?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON: A!

Tajac.

VLADIMIR: Ovo je strašno!

ESTRAGON: Pevaj nešto.

VLADIMIR: Ne, nikako! (Razmišļja) Mogli bismo možda da sve počnemo iznova.

ESTRAGON: To bi trebalo da bude lako.

VLADIMIR: Poćetak je ono što je teško.

ESTRAGON: Možeš da počneš od bilo ćega.

VLADIMIR: Da, ali moraš da odlućiš.

ESTRAGON: Taćno.

Tajac.

VLADIMIR: Pomozi mi!

ESTRAGON: Pokušavam.

Tajac.

VLADIMIR: Kad tražiš, ćuješ.

ESTRAGON: Tako je.

VLADIMIR: To te ometa da naćeš.

ESTRAGON: Tako je.

VLADIMIR: To te ometa da misliš.

ESTRAGON: Ipak, misliš.

VLADIMIR: Nikako, to je nemogućno.

ESTRAGON: Pa to je ideja, hajde da jedan drugom protivrećimo.

VLADIMIR: Nemoguće. ESTRAGON: Misliš?

VLADIMIR: Nismo u opasnosti da ikad više mislimo.

ESTRAGON: Što bismo se onda ćalili?

VLADIMIR: Mislići nije najgora stvar.

ESTRAGON: Možda nije. Ali barem postoji.

VLADIMIR: Šta to?

ESTRAGON: Pa to je ideja, hajde da jedan drugom postavļjamo pitanja.

VLADIMIR: Šta si mislio time da barem postoji?

ESTRAGON: Pa to, beda manje.

VLADIMIR: Istina.

ESTRAGON: E, pa da zahvalimo za milost kojom smo obasuti?

VLADIMIR: Grozno je to da se već mislićo.

ESTRAGON: Ali, da li se to ikad nama dogodilo?
VLADIMIR: Gde su svi ti leševi?
ESTRAGON: Ti kosturi.
VLADIMIR: To mi reci.
ESTRAGON: Istina.
VLADIMIR: Mora da smo i mi malo mislili.
ESTRAGON: U početku početka.
VLADIMIR: Kosturnica! Kosturnica!
ESTRAGON: Nemoj gledati.
VLADIMIR: Nema pomoći da je ne gledaš.
ESTRAGON: Istina.
VLADIMIR: Koliko god se upinjao, moraš.
ESTRAGON: Izvini, šta reče?
VLADIMIR: Koliko god se upinjao, moraš.
ESTRAGON: Trebalo bi da se odlučno okrenemo Prirodi.
VLADIMIR: Pokušavali smo to. ESTRAGON: Istina.
VLADIMIR: To i nije najgora stvar, znam.
ESTRAGON: Šta?
VLADIMIR: Da se već mislilo.
ESTRAGON: Očevidno.
VLADIMIR: Ali, mogli bismo i bez tog.
ESTRAGON: Que voulezvous?
VLADIMIR: Izvini, šta reče?
ESTRAGON: Que voulezvous.
VLADIMIR: Ah, que voulezvous. Tačno.
Tajac.
ESTRAGON: Nije bilo tako loše ovo naše malo kaskanje.
VLADIMIR: Da, ali sad bismo morali da nađemo još nešto.
ESTRAGON: Hajd da vidim.
Skida šešir, usredsređuje se.
VLADIMIR: Hajd da vidim. (Skida svoj šešir, usredsređuje se. Dugo ćutanje) Ah!
Stavljaju šešire, opuštaju se.
ESTRAGON: Pa?
VLADIMIR: Šta sam ono rekao, odatle bismo mogli da nastavimo.
ESTRAGON: Kad šta si rekao?
VLADIMIR: U početku početka.
ESTRAGON: U početku početka čega?
VLADIMIR: Večeras... Bio sam rekao... Bio sam rekao...
ESTRAGON: Nisam istoričar.
VLADIMIR: Pričekaj... zagrlili smo se... bili smo srećni... srećni... šta radimo sad kad smo srećni... da čekamo... čekamo... daj da razmislim... evo ga... da čekamo... sad kad smo srećni... daj da vidim...
ah! Drvo!
ESTRAGON: Drvo?
VLADIMIR: Ne sećaš se?
ESTRAGON: Umoran sam.
VLADIMIR: Pogledaj ga.
Gledaju drvo.
ESTRAGON: Ništa ne vidim.
VLADIMIR: Ali, sinoć je bilo crno i golo. A sad je sa lišćem.
ESTRAGON: Lišćem?
VLADIMIR: Za ciglo jednu noć.
ESTRAGON: Mora biti da je Proleće.
VLADIMIR: Ali, za ciglo jednu noć!
ESTRAGON: Kažem ti da juče nismo bili ovde. Opet jedan od tvojih košmara.
VLADIMIR: A gde smo prema tebi bili sinoć?
ESTRAGON: Kako bih ja znao? Na nekoj drugoj deonici. Pustih mesta ne nedostaje.
VLADIMIR (siguran u sebe): Dobro. Sinoć nismo bili ovde. Pa sad, šta smo sinoć radili?
ESTRAGON: Radili?
VLADIMIR: Probaj da se setiš.
ESTRAGON: Radili... Pretpostavljam da smo laprdali.

VLADIMIR (savlađujući se): O čemu?

ESTRAGON: Oh... o ovome, o onome, pretpostavljam, ni o čemu posebno. (Samopouzđano) Da, sad se sećam, sinoć smo proveli vreme laprdajući ni o čemu posebno. To mi tako dosad već pola veka.

VLADIMIR: Ne sećaš se nijednog fakta, nijedne okolnosti?

ESTRAGON (iznureno): Ne muči me, Didi.

VLADIMIR: Sunce. Mesec. Ne sećaš se?

ESTRAGON: Bili su tu, kao obično.

VLADIMIR: Nisi primetio ništa neuobičajeno?

ESTRAGON: Jaoj!

VLADIMIR: A Poco? A Laki?

ESTRAGON: Poco?

VLADIMIR: Kostí.

ESTRAGON: Ličile su na riblje kosti.

VLADIMIR: Poco ti ih je dao.

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: A udarac nogom.

ESTRAGON: Tačno, neko me je šutnuo.

VLADIMIR: To te je Laki šutnuo.

ESTRAGON: I sve je to bilo juče?

VLADIMIR: Pokaži mi nogu.

ESTRAGON: Kojú?

VLADIMIR: Obe. Zadigni nogavice. (Estragon pruža nogu Vladimiru, tetura se. Vladimir uhvati nogu.

Obojica se teturaju) Zadigni nogavice.

ESTRAGON: Ne mogu.

Vladimir mu zadigne nogavicu, gleda nogu, pušta je. Estragon umalo da se sruši.

VLADIMIR: Drugu. (Estragon mu pruža istu nogu) Drugu, svinjo! (Estragon mu pruža drugu nogu.

Trijumfalno) Evo rane! Počela da se gnoji!

ESTRAGON: Pa šta s tim?

VLADIMIR (puštajući mu nogu): Gde su ti cipele?

ESTRAGON: Mora da sam ih bacio. VLADIMIR: Kad?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: Zašto?

ESTRAGON (razdraženo): Zato što su me žuljale!

VLADIMIR (trijumfalno, pokazujući na cipele): Eno ih! (Estragon pogleda cipele) Na istom mestu gde si ih

juče ostavio!

Estragon ide do cipela, pomno ih ispituje.

ESTRAGON: Nisu moje.

VLADIMIR (preneraženo): Nisu tvoje!

ESTRAGON: Moje su bile crne. Ove su braon.

VLADIMIR: Jesi li siguran da su bile crne?

ESTRAGON: Pa bile su nekako sive.

VLADIMIR: A ove su braon. Pokaži mi.

ESTRAGON (dižući jednu cipelu): Pa ove su nekako zelene.

VLADIMIR: Pokaži mi. (Estragon mu pruži cipelu. Vladimir je ispituje, ljutito je baci)

ESTRAGON: Vidiš, sve je to silno zajeb...

VLADIMIR: Stvar je prosta. Neko je došao, uzeo tvoje i ostavio ti svoje.

ESTRAGON: Zašto bi?

VLADIMIR: Njegove su mu bile tesne, pa je uzeo tvoje

ESTRAGON: Ali moje su bile odveć tesne.

VLADIMIR: Tebi. Ne njemu.

ESTRAGON (pošto je uzalud pokušao da dokuči): Umorio sam se! (Pauza) Hajdemo odavde.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto ne?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON: Ah! (Pauza. Očajavajući) Šta da radimo, šta da radimo! VLADIMIR: Nema šta možemo da radimo.

ESTRAGON: Ali ja ne mogu ovako!

VLADIMIR: Da li bi voleo neku rotkvicu?

ESTRAGON: Je li to sve čega ima?

VLADIMIR: Ima rotkvice i repice.
ESTRAGON: Nema šargarepe?
VLADIMIR: Nema. Ionako preteruješ sa tim tvojim šargarepama.
ESTRAGON: Daj mi onda rotkvicu. (Vladimir čerпка po svojim džepovima, nalazi jedino repice, naposljetku izvađi jednu rotkvicu i pruži je Estragonu koji je ispituje, njuška) Crna je!
VLADIMIR: To je rotkvica.
ESTRAGON: Znaš da volim samo crvene!
VLADIMIR: Onda, nećeš je?
ESTRAGON: Volim samo crvene!
VLADIMIR: Onda mi je vrati.
Estragon mu je vraća.
ESTRAGON: Odoh da potražim neku šargarepu.
Ne miče se.
VLADIMIR: Ovo zbilja biva nesuvislo.
ESTRAGON: Ne dovoljno.
Tajac.
VLADIMIR: Što da ih ne probaš.
ESTRAGON: Sve sam probao. VLADIMIR: Ne, mislim na cipele.
ESTRAGON: Da li bi to valjalo?
VLADIMIR: Utrošilo bi nam vreme. (Estragon okleva) Uveravam te da će nas to zaokupiti.
ESTRAGON: Opustiti.
VLADIMIR: Okrepiti.
ESTRAGON: Opustiti.
VLADIMIR: Probaj.
ESTRAGON: Pomoći ćeš mi?
VLADIMIR: Naravno da hoću.
ESTRAGON: Ne snalazimo se nas dvojica baš loše, je li Didi?
VLADIMIR: Ma da, da. Hajde, pokušajmo najpre levu.
ESTRAGON: Uvek nademo nešto, je li Didi, što nam stvara utisak da postojimo?
VLADIMIR (nestrpljivo): Ma da, da, mi smo čarobnjaci. Ali, istrajmo u tom što smo odlučili pre nego što zaboravimo. (Uzimaj jednu cipelu sa tla) Hajd, daj mi nogu. (Estragon dignu nogu) Drugu, krmku! (Estragon podigne drugu nogu) Više! (Uplevši se jedan s drugim, posrću po pozornici. Najzad Vladimir uspeva da mu navuče jednu cipelu) Probaj da hodaš. (Estragon hoda) Pa?
ESTRAGON: Potaman.
VLADIMIR (izvadivši kanap iz džepa): Da je upertlamo.
ESTRAGON (vatreno): Ne, ne, nikakvo vezivanje, nikakvo vezivanje!
VLADIMIR: Zažalićeš. Hajd da probamo drugu. (Sve kao maločas) Pa?
ESTRAGON (gundajući): I ova je potaman.
VLADIMIR: Ne žuljaju te?
ESTRAGON: Još ne.
VLADIMIR: Onda možeš da ih zadržiš.
ESTRAGON: Suviše su velike.
VLADIMIR: Možda ćeš jednog dana imati čarape.
ESTRAGON: Tačno. VLADIMIR: Znači, zadržaćeš ih?
ESTRAGON: Dosta o tim cipelama.
VLADIMIR: Da, ali
ESTRAGON (žestoko): Dosta! (Tajac) Mogao bih, pretpostavljam, da sednem. Osvrće se tražeći mesto da sedne, onda ode i sedne na humku.
VLADIMIR: Tu si baš sedeo i sinoć.
ESTRAGON: Kad bih samo mogao da spavam.
VLADIMIR: Juče si spavao.
ESTRAGON: Pokušaću.
Zauzme fetusni položaj, s glavom među kolenima.
VLADIMIR: Pričekaj. (Ode i sedne pored Estragona, pa počne glasno da peva) Ninanana ninanana Ninana
ESTRAGON (poglednuvši gore, ljutito): Ne tako glasno!
VLADIMIR (meko, stišano) Ninanana ninanana Ninanana ninanana Ninanana ninanana Ninanana... (Estragon zaspi. Vladimir pažljivo ustane, skine svoj kaput i njime pokrije Estragonova ramena, zatim krene da šetka goredole, masući rukama da se zagreje. Estragon se trgne iz sna, poskoči, zvera okolo. Vladimir mu pritrči, zagrlji ga) De... de... Didi je tu... ne boj se...

ESTRAGON: Ah!

VLADIMIR: De... de... prošlo je sve.

ESTRAGON: Padao sam

VLADIMIR: Sve je prošlo, sve je prošlo.

ESTRAGON: Bio sam na vrhu nekog VLADIMIR: Ne pričaj mi! Hajde, prošetaćemo da nestane.

Uzima Estragona za nadlakticu i šeta sa njim gore-dole sve dok Estragon odbije da dalje korača.

ESTRAGON: Dosta. Umorio sam se.

VLADIMIR: Zar bi radije da se tu ukipiš i ništa ne radiš?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Pa izvoli.

Pusti Estragona, digne i obuče svoj kaput.

ESTRAGON: Hajdemo odavde.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto ne?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON: Ah! (Vladimir šetka gore dole) Zar ne možeš da staneš?

VLADIMIR: Smrznuo sam se.

ESTRAGON: Došli smo suviše rano.

VLADIMIR: Dolazimo uvek kad se smrkava.

ESTRAGON: Ali, ne smrkava se.

VLADIMIR: Smrknuće se odjedared, kao juče.

ESTRAGON: Onda će biti noć.

VLADIMIR: I mi možemo da odemo.

ESTRAGON: Onda će opet biti dan. (Pauza. Beznadno) Šta da radimo, šta da radimo!

VLADIMIR (zastane, žestoko): Prestani da cviliš! Sit sam tvojih jadicovki!

ESTRAGON: Odlazim.

VLADIMIR (videvši Lakijev šešir): Uu!

ESTRAGON: Uzdravlje ostaj. VLADIMIR: Lakijev šešir. (Odlazi do njega) Bio sam ovde ceo sat i nisam ga video. (Veoma zadovoljan) Sjajno!

ESTRAGON: Nikad me više nećeš videti.

VLADIMIR: Znao sam da je pravo mesto. Sad je kraj našim nevoljama. (Podigne šešir, posmatra ga, ispravlja ga) Mora da je bio sjajan šešir. (Stavlja ga na glavu umesto svog koji pruža Estragonu) Evo ti.

ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR: Drži to. (Estragon uzme Vladimirov šešir. Vladimir namešta Lakijev šešir na svojoj glavi. Estragon stavi Vladimirov šešir na glavu umesto svog koji pruža Vladimiru. Vladimir uzme Estragonov šešir. Estragon namešta Vladimirov šešir na svojoj glavi. Vladimir stavi Estragonov šešir na glavu umesto Lakijevog koji pruži Estragonu. Estragon uzme Lakijev šešir. Vladimir namešta Estragonov šešir na svojoj glavi. Estragon stavi Lakijev šešir umesto Vladimirovog koji pruži Vladimiru. Vladimir uzme svoj šešir, Estragon namešta Lakijev šešir na svojoj glavi. Vladimir stavi svoj šešir umesto Estragonovog koji pruži Estragonu. Estragon uzme svoj šešir. Vladimir namešta svoj šešir na svojoj glavi. Estragon stavi svoj šešir umesto Lakijevog koji pruži Vladimiru. Vladimir uzme Lakijev šešir. Estragon namešta svoj šešir na svojoj glavi. Vladimir stavi Lakijev šešir umesto svog koji pruži Estragonu. Estragon uzme Vladimirov šešir. Vladimir namešta Lakijev šešir na svojoj glavi. Estragon pruži Vladimirov šešir Vladimiru koji ga uzme i pruži ga natrag Estragonu koji ga uzme i pruži ga natrag Vladimiru koji ga uzme i baci na tlo.) Kako mi ovaj paše?

ESTRAGON: Kako da ja to znam?

VLADIMIR: Ne, ali kako izgledam s njim?

Koketno okreće glavu levodesno, neprirodno šeika kao maneken.

ESTRAGON: Grozno.

VLADIMIR: Da, ali ne više nego obično?

ESTRAGON: Ni više ni manje.

VLADIMIR: Onda mogu da ga zadržim. Moj me je živcirao. (Pauza) Kako bih rekao? (Pauza) Od njega me svrbelo.

Skine Lakijev šešir, zaviri u njega, protrese ga, lupi ga po klobuku, stavi ga ponovo na glavu.

ESTRAGON: Odlazim.

Tajac.

VLADIMIR: Ne bi li se igrao?

ESTRAGON: Čega se igrao?

VLADIMIR: Mogli bismo da se igramo Pocoa i Lakija.

ESTRAGON: Nikad čuo za to.

VLADIMIR: Ja ću izigravati Lakija, ti Pocoa. (On oponaša Lakija koji posrće pod teretom prtljaga. Estragon ga preneraženo gleda) Hajde ti dalje.

ESTRAGON: Šta ja da radim?

VLADIMIR: Psuj me, grdi!

ESTRAGON (pošto je razmislio): Nevaljalče!

VLADIMIR: Strožije!

ESTRAGON: Gonokoko! Spiroheto!

Vladimir se klata naprednatrag, presamićen.

VLADIMIR: Reci mi da mislim.

ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR: Kaži: Misli, svinjo!

ESTRAGON: Misli, svinjo!

Tajac.

VLADIMIR: Ne mogu.

ESTRAGON: Dosta sa ovim.

VLADIMIR: Reci mi da igram.

ESTRAGON: Odlazim.

VLADIMIR: Igraj, krmku! (Uvija se. Estragon naglo iziđe levo) Ne mogu! (Digne pogled, Estragon mu nedostaje) Gogo! (Sa divljim uzbuđenjem hodapo pozornici. Estragon ulazi levo, dahćući. Pohrli prema Vladimiru, padne mu u naručje) Evo te ponovo, najzad! ESTRAGON: Ja sam proklet!

VLADIMIR: Gde si bio? Pomislio sam da si otišao zauvek.

ESTRAGON: Oni dolaze!

VLADIMIR: Ko?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: Koliko?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR (trijumfalno): To je Godo! Najzad! Gogo! To je Godo! Spaseni smo! Pođimo mu u susret! (Vuče Estragona premajednoj od bočnih strana pozornice. Estragon se odupire, otrgne mu se, izlazi desno) Gogo! Vрати se! (Vladimir krajnje levo, osmatra horizont. Estragon ulazi desno, hrli prema Vladimiru, pada mu u naručje) Evo te opet opet!

ESTRAGON: U paklu sam!

VLADIMIR: Gde si bio?

ESTRAGON: Oni dolaze i odande!

VLADIMIR: Opkoljeni smo! (Estragon jurne na zadnju stranu) Imbecilu! Tamo nema izlaza. (Uzme Estragona za nadlakticu i vuče ga prema čelnoj strani pozornice. Pokazuje prema publici) Onamo! Onamo nema ni žive duše na vidiku! Briši! Brzo! (Gura Estragona prema publici. Estragon uzmiče, uzasnut) Nećeš? (Posmatra publiku) Pa to mogu da shvatim. Pričekaj da vidim. (Razmišlja) Jedina nada ti je da nestaneš.

ESTRAGON: Kuda, gde?

VLADIMIR: Iza drveta. (Estragon okleva) Brzo! Iza drveta. (Estragon ode i šćućuri se iza drveta, shvata da nije sakriven, izlazi sa tog mesta) Neosporno da od tog drveta nema nama ni najmanje koristi.

ESTRAGON (smirenije): Izgubio sam glavu. Oprosti mi. To se neće ponoviti. Reci mi šta da radim.

VLADIMIR: Nema tu šta da se radi.

ESTRAGON: Idi ti i stani tamo. (Vuče Vladimira na krajnje desnu tačku i postavlja ga leđima prema pozornici) Tu, ne miči se, i osmatraj. (Vladimir osmatra horizont, s dlanom iznad očiju. Estragon trci i zauzima istovetan položaj krajnje levo. Okreću glave i gledaju jedan drugog) Leđa u leđa kao u dobra stara vremena. (Još trenutak se međusobno gledaju, zatim nastavljaju svoje osmatranje. Dugi tajac) Vidiš li da nešto dolazi?

VLADIMIR (okrenuvši glavu): Šta?

ESTRAGON (glasnije): Vidiš li da nešto dolazi?

VLADIMIR: Ne.

ESTRAGON: Ni ja.

Nastavljaju sa svojim osmatranjem. Tišina.

VLADIMIR: Mora da si imao viziju.

ESTRAGON (okrenuvši glavu): Šta?

VLADIMIR (glasnije): Mora da si imao viziju.

ESTRAGON: Nije potrebno da vičeš!

Nastavljaju sa svojim osmatranjem. Tišina.

VLADIMIR I ESTRAGON (istovremeno se okrenuvši licem prema licu): Da li...

VLADIMIR: Oh, izvini!

ESTRAGON: Nastavi.

VLADIMIR: Ne, ne, posle tebe.

ESTRAGON: Ne, ne, ti prvi.

VLADIMIR: Prekinuo sam te.

ESTRAGON: Naprotiv.

Besno gledaju jedan u drugog.

VLADIMIR: Uštogljeni majmune!

ESTRAGON: Cepidlačka svinjo!

VLADIMIR: Završi svoju rečenicu, kažem ti!

ESTRAGON: Završi ti svoju!

Tajac. Pođu jedan na drugog, zastanu.

VLADIMIR: Moronu!

ESTRAGON: Eto ideje, hajde da se međusobno nagruđujemo.

Okrenu se, udalje jedan od drugog, ponovo se okrenu licem jedan prema drugom. VLADIMIR: Moronu!

ESTRAGON: Gamadi!

VLADIMIR: Pobačaju!

ESTRAGON: Gnjido!

VLADIMIR: Pacovu iz slivnika!

ESTRAGON: Nitkovčino!

VLADIMIR: Kretenu!

ESTRAGON (kao krunski izraz): Krrritičaru!

VLADIMIR: Oh!

On klone, pobeđen, i okrene se na drugu stranu.

ESTRAGON: A sad da se pomirimo.

VLADIMIR: Gogo!

ESTRAGON: Didi!

VLADIMIR: Daj ruku!

ESTRAGON: Evoje!

VLADIMIR: Dođi mi u zagrljaj!

ESTRAGON: U zagrljaj?

VLADIMIR: Na moje grudi!

ESTRAGON: Hajde de!

Zagrlje se. Razdvoje se. Tajac.

VLADIMIR: Kako vreme leti kad se ljudi zabavljaju!

Tajac.

ESTRAGON: Šta da sad radimo?

VLADIMIR: Dok čekamo.

ESTRAGON: Dok čekamo.

Tajac.

VLADIMIR: Mogli bismo da radimo naše vežbe.

ESTRAGON: Naša razmrdavanja.

VLADIMIR: Naša istežanja.

ESTRAGON: Naša opuštanja.

VLADIMIR: Naša izduživanja.

ESTRAGON: Naša opuštanja.

VLADIMIR: Da se zagrevamo.

ESTRAGON: Da se smirujemo.

VLADIMIR: Hajde de.

Vladimir skakuće s noge na nogu. Estragon ga oponaša.

ESTRAGON (prekinuvši): Dosta. Umorio sam se.

VLADIMIR (prekinuvši): Nemamo kondicije. A da malo vežbamo duboko disanje?

ESTRAGON: Umorio sam se od disanja.

VLADIMIR: U pravu si. (Pauza) Da izigravamo drvo, radi ravnoteže.

ESTRAGON: Drvo?

Vladimir izigrava drvo, teturajući se na jednoj nozi.

VLADIMIR (prekinuvši): Na tebe je red.

Estragon izigrava drvo, teturajući se.

ESTRAGON: Misliš li da me Bog vidi?

VLADIMIR: Moraš da zatvoriš oči.

Estragon zatvara oči, još gore se tetura.

ESTRAGON (prekinuvši, mašući pesnicama, iz sveg glasa): Bože, smiluj se na mene!

VLADIMIR (uznemiren): A na mene?

ESTRAGON: Na mene! Na mene! Smiluj se! Na mene!

Ulaze POCO i LAKI. POCO je slep. LAKI natovaren, kao ranije. KONOPAC, kao ranije, ali znatno kraći, tako da POCO može lakše da sledi. LAKI je sa drugim sešišrom. Ugledavši VLADIMIRA i ESTRAGONA, naglo zastane. POCO, nastavljajući da ide, naleti na njega.

VLADIMIR: Gogo!

POCO (šćepa LAKIJA koji posrte): Šta je to? Ko je to?

LAKI padne, ispusti sve i povuče POCOA za sobom. Bespomoćno leže usred rasutog prtljaga.

ESTRAGON: Da li je to Godo?

VLADIMIR: Najzad! (Ide ka toj gunguli) Najzad stiglo pojačanje!

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: Da li je to Godo?

VLADIMIR: Počeli smo da klecemo. Sad smo sigurni da ćemo izdržati do kraja večeri.

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: Čuješ li ga?

VLADIMIR: Nismo više sami, čekajući noć, čekajući Godoa, čekajući... čekajući. Cele večeri smo se borili, bez podrške. Sad je s tim gotovo. Svanulo je već sutra.

POCO: U pomoć!

VLADIMIR: Vreme opet već teče. Sunce će zaći, mesec izaći, a mi otići... odavde.

POCO: Milost!

VLADIMIR: Siroma POCO!

ESTRAGON: Znao sam da je to on.

VLADIMIR: Ko?

ESTRAGON: Godo.

VLADIMIR: Ali to nije Godo.

ESTRAGON: Nije Godo?

VLADIMIR: Nije Godo.

ESTRAGON: Pa ko je to?

VLADIMIR: To je POCO.

POCO: Ovamo! Ovamo! Pomozite mi da ustanem!

VLADIMIR: Ne može da ustane.

ESTRAGON: Hajdemo odavde.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto ne?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON: Ah!

VLADIMIR: Možda ima još neku kosku za tebe.

ESTRAGON: Kosku?

VLADIMIR: Pileću. Zar se ne sećaš?

ESTRAGON: To je bio on?

VLADIMIR: Da.

ESTRAGON: Pitaj ga.

VLADIMIR: Možda bismo mogli da mu najpre pomognemo.

ESTRAGON: U čemu?

VLADIMIR: Da ustane.

ESTRAGON: Ne može da ustane?

VLADIMIR: Hoće da ustane.

ESTRAGON: Pa neka onda ustane.

VLADIMIR: Ne može.

ESTRAGON: Zašto? VLADIMIR: Ne znam.

POCO se uvija, stenje, pesnicama lupa o tlo.

ESTRAGON: Trebalo bi najpre da mu zatražimo kosku. Pa ako odbije, ostavićemo ga tako.

VLADIMIR: Misliš da je sad nama na milosti?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: I da bi trebalo da mu postavimo izvesne uslove za usluge?

ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR: To svakako izgleda razborito. Ali, postoji jedna stvar od koje strahujem.

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: Šta?

VLADIMIR: Da Laki odjednom ne nasrne. Onda smo nagrabusili.

ESTRAGON: Laki?

VLADIMIR: Ona koji je juče navalio na tebe.

ESTRAGON: Rekao sam ti da ih je bilo deseterica.

VLADIMIR: Ne, pre tog, onaj koji te je šutnuo.

ESTRAGON: Taj je ovde?

VLADIMIR: U punoj veličini. (Gest prema Lakiju) Trenutno je bezvoljan. Ali, svakog momenta može da pomahnita.

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: A recimo da ga nas dvojica dobro izudaramo.

VLADIMIR: Misliš da se obrašimo na njega dok spava?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: To svakako izgleda kao dobra zamisao. Ali, da li bismo bili kadri za to? Da li on doista spava? (Pauza) Ne, najbolje bi bilo da iskoristimo POCOvo zapomaganje

POCO: U pomoć!

VLADIMIR: Da mu pomognemo

ESTRAGON: Da mi pomognemo njemu!

VLADIMIR: A da se zauzvrat unapred naplatimo nečim opipljivim.

ESTRAGON: A recimo on

VLADIMIR: Ne trosimo vreme na praznu priču! (Pauza. Vatreno) Učinimo nešto dok imamo priliku! Nismo svakog dana nekom potrebni. Ne, doista, nismo nekom lično potrebni. Dragi bi podjednako dobro, ako ne i bolje, obavili stvar. Celom čovečanstvu upućeni su ovi vapaji za pomoć koji još zvone u našim ušima! Ali, na ovom mestu, u ovom trenutku vremena, mi smo celo čovečanstvo, voleli to ili ne. Učinimo najbolje u datom slučaju, pre nego što bude prekasno! Hajde da barem jednom dolično predstavljamo taj gadan soj u koji nas je kleta sudba uvrstila! Šta ti kažeš? (Estragon ništa ne kaže) Istina, kad skrštenih ruku odmeravamo razloge za i protiv, ne činimo manju čast našoj vrsti. Tigar priskače, bez imalo premišljanja, u pomoć svom srodniku, ili šmugne u najdublji čestar. Ali, nije pitanje o tome. Pitanje jeste šta mi radimo ovde. A mi smo blagosloveni time što sticajem znamo odgovor na to. Da, u ovoj ogromnoj zbruci samo je jedna stvar jasna. Mi čekamo Godoa da dođe.

ESTRAGON: Ah!

POCO: U pomoć!

VLADIMIR: Ili noć da padne. (Pauza) Staramo se o našem zakazanom sastanku i tu je kraj. Nismo sveci, ali staramo se o našem zakazanom sastanku. Koliko je ljudi koji bi mogli time da se pohvale?

ESTRAGON: Milijarde.

VLADIMIR: Misliš toliko?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: Može biti da si u pravu.

POCO: U pomoć! VLADIMIR: Sve što znam jeste da su, u tim okolnostima, časovi dugi, i prisiljavaju nas da ih prekraćujemo radnjama koje kako bih rekao koje na prvi pogled izgledaju razborite, sve dok se ne prometnu u naviku. Ti bi mi mogao reći da tako čuvamo svoj razum da se ne oburva. Bez ikakve sumnje. Ali, nije li to već dugo lutanje kroz noć čijim bezdanim dubinama nema kraja ni konca? Eto o čemu se ponekad pitam. Pratiš li moje promišljanje?

ESTRAGON (najednom aforističan): Svi smo rođeni ljudi. Neko to i ostane.

POCO: U pomoć! Platiću vam!

ESTRAGON: Koliko?

POCO: Stotku!

ESTRAGON: Nedovoljno.

VLADIMIR: Ja ne bih išao tako daleko.

ESTRAGON: Misliš da je dovoljno?

VLADIMIR: Ne, mislim tako daleko da tvrdim da sam bio udaren u glavu kad sam doizario na svet. Ali, nije pitanje o tome.

POCO: Dve stotke!

VLADIMIR: Mi čekamo. Dosađujemo se. (Zamahnu rukom uvis) Ne, ne protestuj, mi se dosađujemo do smrti, i to se ne da poreći. Dobro. Pruža nam se prilika da se razgalimo, a šta mi radimo? Puštamo je da iščili. Hajde, bacimo se na posao! (Ide prema gunguli, zaustavi se na korak od nje) Za neki tren sve će nestati i opet ćemo biti sami, usred ničega!

Zamisli se.

POCO: Dve stotke!

VLADIMIR: Stižemo!

Pokušava da podigne Pocoa na noge, ne uspeva, ponovo pokušava, spotiče se, padne, pokušava da ustane, ne uspeva.

ESTRAGON: Šta je to s vama svima?

VLADIMIR: U pomoć?

ESTRAGON: Ja odlazim.

VLADIMIR: Ne ostavljaj me! Oni će me ubiti! POCO: Gde sam?

VLADIMIR: Gogo!

POCO: U pomoć!

VLADIMIR: U pomoć!

ESTRAGON: Odlazim.

VLADIMIR: Najpre mi pomozite, pa ćemo otići zajedno.

ESTRAGON: Obećavaš?

VLADIMIR: Zaklinjem se.

ESTRAGON: I nikad se nećemo vratiti?

VLADIMIR: Nikad!

ESTRAGON: Otići ćemo u Pirineje.

VLADIMIR: Kud god voliš.

ESTRAGON: Uvek sam hteo da skitaram po Pirinejima.

VLADIMIR: Skitaraćeš po njima.

ESTRAGON (ustuknuvši): Ko je prdnuo?

VLADIMIR: POCO.

POCO: Ovamo! Ovamo! Milost!

ESTRAGON: To je odvratno!

VLADIMIR: Brzo! Daj mi ruku!

ESTRAGON: Odlazim. (Pauza. Glasnije) Odlazim.

VLADIMIR: Pa pretpostavljam da ću na kraju ustati sam. (Pokušava, ne uspeva) Kad tad.

ESTRAGON: Šta je to s tobom?

VLADIMIR: Idi dovraga.

ESTRAGON: Ostaješ li tu?

VLADIMIR: Izvesno vreme.

ESTRAGON: Ma hajde, ustaj, uhvatićeš neki nazeb.

VLADIMIR: Ne brini za mene.

ESTRAGON: Hajde, Didi, ne budi magarac! Pruži ruku koju Vladimir žurno ščepa.

VLADIMIR: Vuci!

Estragon vuče, spotiče se, padne. Dug tajac.

POCO: U pomoć!

VLADIMIR: Stigli smo.

POCO: Ko ste vi?

VLADIMIR: Mi smo ljudi.

Tajac.

ESTRAGON: Slatka majko zemljo!

VLADIMIR: Možeš li da ustaneš?

ESTRAGON: Ne znam.

VLADIMIR: Probaj.

ESTRAGON: Ne sad, ne sad.

Tajac.

POCO: Šta se dogodilo?

VLADIMIR (žestoko): Hoćeš li ti već da zamukneš! Da vežu! On ume da misli samo na sebe!

ESTRAGON: Šta veliš za malu dremku?

VLADIMIR: Jesi li ga čuo? On bi da zna šta se dogodilo!

ESTRAGON: Pusti ga. Spavaj.

Tajac.

POCO: Milost! Milost!

ESTRAGON (trgne se): Šta je to?

VLADIMIR: Jesi li bio zaspao? ESTRAGON: Mora da jesam.

VLADIMIR: Ma ovo kopile POCO ne prestaje.

ESTRAGON: Ućutkaj ga. Šutni ga u muda.

VLADIMIR (udarajući Pocoa): Hoćeš li da prestanes! Picajzlo! (Poco se sam izmigolji, uz bolne krike, i

odgmiza dalje. Zaustavi se, slepački mlatara po vazduhu, zovući u pomoć. Vladimir, oslonjen o lakat, prati njegovo izbauljavanje) Izmakao se. (Poco se skljojka) Pao je!

ESTRAGON: Šta da radimo sad?

VLADIMIR: Možda bih mogao da odgmižem do njega.

ESTRAGON: Ne ostavljaj me!

VLADIMIR: Ili da ga pozovem.

ESTRAGON: Da, pozovi ga.

VLADIMIR: Poco! (Ćutanje) Poco! (Ćutanje) Nema odgovora.

ESTRAGON: Zajedno.

VLADIMIR i ESTRAGON: Poco! Poco!

VLADIMIR: Pomerio se.

ESTRAGON: Jesi li siguran da se on zove Poco?

VLADIMIR (uznemiren): Gospodine Poco! Vratite se! Nećemo vas povrediti!

Tajac.

ESTRAGON: Mogli bismo da pokušamo s drugim imenima.

VLADIMIR: Strah me je da on umire.

ESTRAGON: To bi bilo zabavno.

VLADIMIR: Šta bi bilo zabavno?

ESTRAGON: Da pokušamo da ga dozovemo drugim imenima, redom. Prošlo bi nam vreme. A pre ili kasnije bismo pogodili pravo.

VLADIMIR: Kažem ti da se zove Poco.

ESTRAGON: Ubrzo ćemo videti. (Razmišlja) Avelje! Avelje!

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: Eto, prvo, pa pogodak!

VLADIMIR: Zamara me već ovaj motiv.

ESTRAGON: Možda se drugi zove Kain. Kaine! Kaine!

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: Ovaj je vascelo čovečanstvo. (Tajac) Vidi oblačak!

VLADIMIR (podignuvši pogled): Gde?

ESTRAGON: Tamo. U zenitu.

VLADIMIR: Pa? (Pauza) Šta je to tako čudesno s njim?

Tajac.

ESTRAGON: Bi li da predemo sad na nešto drugo?

VLADIMIR: Baš sam to hteo da predložim.

ESTRAGON: Ali, na šta?

VLADIMIR: Ah!

Tajac.

ESTRAGON: Recimo, da za početak ustanemo?

VLADIMIR: Ne škodi da pokušamo.

Ustaju.

ESTRAGON: Dečja igra.

VLADIMIR: Naprosto pitanje snage volje.

ESTRAGON: Šta sad?

POCO: U pomoć!

ESTRAGON: Hajdemo odavde.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto ne?

VLADIMIR: Čekamo Godoa.

ESTRAGON: Ah! (Očajavajući) Šta ćemo da radimo, šta ćemo da radimo!

POCO: U pomoć! VLADIMIR: A da mu pomognemo?

ESTRAGON: Šta on hoće?

VLADIMIR: Hoće da ustane.

ESTRAGON: Zašto onda ne ustane?

VLADIMIR: Hoće da mu pomognemo da ustane.

ESTRAGON: Zašto mu onda ne pomognemo? Šta čekamo?

Pomažu Pocou da stane na noge, puste ga. On padne.

VLADIMIR: Moramo da ga pridržavamo. (Ponovo ga podignu. Poco se ljulja između njih, rukama im obgrlivši ramena) Osećate se bolje?

POCO: Ko ste vi?

VLADIMIR: Ne prepoznajete nas?

POCO: Slep sam.

Tajac.

ESTRAGON: Možda on ume da gleda u budućnost.

VLADIMIR: Otkad?

POCO: Imao sam Čudesan vid ali, jeste li vi prijatelji?

ESTRAGON (nasmejavši se grohotom): On hoće da zna da li smo prijatelji!

VLADIMIR: Ne, on misli njegovi prijatelji.

ESTRAGON: Pa?

VLADIMIR: Dokazali smo da jesmo, pomažući mu.

ESTRAGON: Tačno. Da li bismo mu pomogli da mu nismo prijatelji?

VLADIMIR: Može biti.

ESTRAGON: Istina.

VLADIMIR: Nemojmo sad da cepidlačimo oko tog.

POCO: Vi niste drumski razbojnici?

ESTRAGON: Drumski razbojnici? Da li ličimo na drumske razbojnike? VLADIMIR: Ma dovraga, ne vidiš li da je čovek slep!

ESTRAGON: Dovraga, jest. (Pauza) Tako on kaže.

POCO: Ne ostavljajte me!

VLADIMIR: Nema reči o tome.

ESTRAGON: Zasad.

POCO: Koliko je sati?

VLADIMIR (ispitujući nebo): Sedam sati... osam sati...

ESTRAGON: Zavisi od doba u godini.

POCO: Da li je veče?

Ćutanje. Vladimir i Estragon usredsređuju se na sunčev zalazak.

ESTRAGON: Izlazi.

VLADIMIR: Nemogućno.

ESTRAGON: Možda je zora?

VLADIMIR: Ne budi budala. Zapad je tamo.

ESTRAGON: Kako znaš?

POCO (izmučeno): Veče je?

VLADIMIR: Kako god, nije se pomerilo.

ESTRAGON: Kažem ti da izlazi.

POCO: Zašto mi ne odgovarate?

ESTRAGON: Daj nam prilike.

VLADIMIR (iznova uveravajući): Veče je, ser, veče, noć se bliži. Ovaj moj prijatelj hteo bi da posumnjam u to, a ja moram da priznam da me je na trenutak pokolebao. Ali, nisam ja zalud proživeo ovaj dugi dan i mogu da vas uverim da je kraj njegovih zalih sasvim blizu. (Pauza) Kako se sad osećate?

ESTRAGON: Koliko ćemo ga još nosati okolo? (Donekle ga puste, hvataju ga ponovo dok on pada) Nismo mi karijatide!

VLADIMIR: Ako sam valjano čuo, rekli ste da je vaš vid nekad bio dobar.

POCO: Čudesan! Čudesan, čudesan vid!

Ćutanje.

ESTRAGON (razdraženo): Više potankosti! Više potankosti!

VLADIMIR: Pusti ga na miru. Ne vidiš li da misli o danima kad je bio srećan. (Pauza) Memoria praeteritorum bonorum to nikako nije prijatno.

ESTRAGON: Mi ne bismo u to mogli biti upućeni.

VLADIMIR: I to se obrušilo na vas odjednom?

POCO: Baš čudesan!

VLADIMIR: Pitam vas da li se to obrusilo na vas odjednom.

POCO: Jednog lepog dana probudio sam se slep kao Sudbina. (Pauza) Ponekad se pitam ne spavam li još.

VLADIMIR: A kad se to desilo?

POCO: Ne znam.

VLADIMIR: Ali ne pre jucerašnjeg dana

POCO (žestoko) Ne pitajte me! Slepim nemaju pojam o vremenu. I skrivene su im stvari koje se tiču vremena.

VLADIMIR: Gle, ko bi to pomislio! Mogao bih se zakleti u sasvim suprotno.

ESTRAGON: Ja odlazim.

POCO: Gde smo mi?

VLADIMIR: Ne bih umeo da vam kažem.

POCO: Nije li ovo nekim slučajem mesto poznato kao Daska?

VLADIMIR: Nikad čuo za to.

POCO: Kako izgleda? VLADIMIR (osvrćući se): Neopisivo je. Ne liči ni našta. Nema ničeg. Ima neko drvo.

POCO: Onda nije Daska.

ESTRAGON (pogrblijujući se): Uh, kakva zabava!

POCO: Gde je moj sluga?

VLADIMIR: Tu je negde.

POCO: Zašto ne odgovara kad zovem?

VLADIMIR: Ne znam. Izgleda da spava. Možda je mrtav.

POCO: Šta se tačno dogodilo?

ESTRAGON: Tačno!

VLADIMIR: Vas dvojica ste se okliznuli. (Pauza) I pali.

POCO: Idite i vidite da li je povređen.

VLADIMIR: Ne možemo da vas ostavimo.

POCO: Ne morate obojica da idete.

VLADIMIR (Estragonu): Idi ti.

ESTRAGON: Pošto mi je ono učinio? Nikad!

POCO: Da, da, nek ide vaš prijatelj; on veoma zaudara. (Ćutanje) Šta čeka?

VLADIMIR: Šta čekaš?

ESTRAGON: Čekam Godoa.

Tajac.

VLADIMIR: Šta bi zapravo trebalo da uradi?

POCO: Pa nek počne time što će povući konopac, ali ne prejako da ga ne zadavi. Na to se obično odazove. Ako ne, neka proba da ga nogom šutira u lice i mošnje dokle god može.

VLADIMIR (Estragonu): Vidiš, nema čega da se bojiš. To ti je čak prilika mu se osvetiš.

ESTRAGON: A ako se on brani?

POCO: Ne, ne, on se nikad ne brani.

VLADIMIR: Doleteću ti u pomoć.

ESTRAGON: Ne skidaj oka sa mene.

Ide prema Lakiju.

VLADIMIR: Uveri se da je živ pre nego što navališ. Nema smisla da se naprežeš ako je mrtav.

ESTRAGON (nagnuvši se nad Lakijem): Diše.

VLADIMIR: E, pa obradi ga.

Naglo raspomamljen, Estragon počinje da sutira Lakija, urlajući psovke na njega, koje god zna. Ali, povredi nogu i uzmaknu, hramljući i stenjući. Laki se meskolji.

ESTRAGON: Uh, životinjo!

Sedne na humku i pokušava da izuje cipelu. Ali, ubrzo odustaje od tog i sprema se da spava, s rukama na kolenima i glavom na rukama.

POCO: Šta je sad krenulo loše?

VLADIMIR: Moj se prijatelj povredio.

POCO: A Laki?

VLADIMIR: To je on, znači?

POCO: Šta?

VLADIMIR: To je Laki?

POCO: Ne razumem.

VLADIMIR: A vi ste POCO?

POCO: Svakako da sam POCO.

VLADIMIR: Oni isti od juče?

POCO: Juče?

VLADIMIR: Sreli smo se juče. (Ćutanje) Sećate li se?

POCO: Ne sećam se da sam ikog sreo juče. A sutra se neću sećati da sam ikog sreo danas. Zato ne računajte na mene da vas prosvetljam.

VLADIMIR: Ali

POCO: Dosta! Diži se, svinjo!

VLADIMIR: Vodili ste ga na vašar da ga prodate. Govorili ste nam o tome. On je igrao. Mislio. Vi ste mogli da vidite.

POCO: Na volju vam. Pustite me da idem! (Vladimir se odmakne) Diž se!

Laki ustaje, prikuplja svoj tovar.

VLADIMIR: Kuda biste odavde?

POCO: Dalje. (Laki, natovaren, zauzima mesto ispred Pocoa) Bič! (Laki sve spušta na tlo, trazi bič, nađe ga, stavlja ga u Pocoovu ruku, ponovo sve uzima) Konopac!

Laki sve spušta na tlo, stavlja kraj konopca u Pocoovu ruku, ponovo sve uzima.

VLADIMIR: Šta je u torbi?

POCO: Pesak. (Cima konopac) Kreći!

VLADIMIR: Nemojte još da idete.

POCO: Odlazim.

VLADIMIR: Šta da radite kad padnete, a pomoći niotkud?

POCO: Čekamo dok ne uzognemo da ustanemo. Potom idemo dalje. Kreći!

VLADIMIR: Pre nego što odete, recite mu da peva.

POCO: Ko da peva?

VLADIMIR: Laki.

POCO: Da peva?

VLADIMIR: Da. Ili da misli. Ili da deklamuje.

POCO: Ali, on je nem.

VLADIMIR: Nem!

POCO: Nem. Ne može čak ni da stenje.

VLADIMIR: Nem! Otkad?

POCO (odjednom jarostan): Prekinite da me mrcvarite s tim vašim prokletim vremenom! To je odvratno! Kad! Kad! Jednog dana, zar vam to nije dovoljno, jednog dana on je onemeo, jednog dana sam ja oslepeo, jednog dana ćemo ogluveni, jednog dana smo bili rođeni, jednog dana ćemo umreti, istog dana, iste sekunde, zar vam to nije dovoljno? (Staloženije) One rađaju u opkoračenju nad grobom, svetlost zablista na časak, potom je već noć. (Cima konopac) Kreći!

Poco i Laki odlaze se pozornice. Vladimir ih prati do ruba, gleda za njima. Šum padanja, istaknut Vladimirovim mimikom, najavljuje da su se oni opet srušili. Tajac. Vladimir ide prema Estragonu, trenutak ga zamisljeno posmatra, onda ga prodrma da ga probudi.

ESTRAGON (Čini divlje pokrete, izgovara nesuvisle reči. Konačno): Zašto me nikad ne pustiš da spavam?

VLADIMIR: Osećao sam se usamljen.

ESTRAGON: Sanjao sam da sam srećan.

VLADIMIR: Onda vreme brže prolazi.

ESTRAGON: Sanjao sam da

VLADIMIR (žestoko): Ne pričaj mi! (Ćutanje) Pitam se da li je on stvarno slep.

ESTRAGON: Slep? Ko?

VLADIMIR: Poco.

ESTRAGON: Slep?

VLADIMIR: Rekao nam je da je slep.

ESTRAGON: Pa šta s tim?

VLADIMIR: Činilo mi se da nas vidi.

ESTRAGON: To si sanjao. (Pauza) Hajdemo odavde. Ne možemo. Ah! (Pauza) Jesi li siguran da je to

bio on?

VLADIMIR: Ko?

ESTRAGON: Godo.

VLADIMIR: Ma ko Godo?

ESTRAGON: Poco.

VLADIMIR: Nikako! (Ne baš siguran) Nikako! (Još manje siguran) Nikako!

ESTRAGON: Pretpostavljam da bih, ipak, mogao da ustanem. (Ustaje s mukom) Ijao! Didi!

VLADIMIR: Ne znam više šta da mislim.

ESTRAGON: Moja noga! (Ponovo sedne i pokušava da izuje cipele) Pomozi mi!

VLADIMIR: Jesam li spavao dok su drugi patili? Spavam li sad? Sutra, kad se probudim, ili mislim da sam se probudio, šta ću reći o današnjem danu? Da sam sa Estragonom, svojim prijateljem, na ovom mestu, dok nije pala noć, čekao Godoa? Da je Poco prošao, sa svojim nosačem, i da je razgovarao s nama? Verovatno. Ali u svemu tome šta će biti istina? (Estragon, uzaludno se boreći sa cipelom, biva ophrvan lakim snom. Vladimir ga gleda) On neće znati ništa. Pričaće mi o udarcima koje je primio i ja ću mu dati šargarepu. (Pauza) Opkoračene nad grobom i teško se porađaju. S dna rake, hropćući, grobokopač zavlaci klešta. Imamo vremena da ostarimo. Vazduh je ispunjen našim kricima.

(Osluškuje) Ali navika je veliki anestetik. (Opet pogleda u Estragona) I mene sad neko gleda, i o meni

govori: On spava, ne zna ništa, pustimo je da spava. (Pauza) Ne mogu dalje! (Pauza) Sta sam ono rekao?

On grozničavo šetka tamoamo, konačno zastane krajnje levo. Desno ulazi Dečak i zastane. Tajac.

DEČAK: Gospodin... (Vladimir se okrene) Gospodin Albert...

VLADIMIR: Hajdemo ponovo. (Pauza) Ne prepoznaješ me?

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Nisi juče dolazio.

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Ovo ti je prvi put.

DEČAK: Da, ser.

Tajac.

VLADIMIR: Imaš poruku od gospodina Godoa.

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Neće doći večeras.

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Ali će doći sutra.

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Zasigurno.

DEČAK: Da, ser.

Tajac.

VLADIMIR: Jesi li nekog sreo?

DEČAK: Ne, ser.

VLADIMIR: Dva druga... (okleva) čoveka?

DEČAK: Nisam nikog video, ser.

Tajac.

VLADIMIR: Šta radi gospodin Godo? (Ćutanje) Čuješ me?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Pa?

DEČAK: Ne radi ništa, ser.

Tajac.

VLADIMIR: Kako ti je brat?

DEČAK: Bolestan je, ser.

VLADIMIR: Možda je on dolazio juče.

DEČAK: Ne znam, ser.

Tajac.

VLADIMIR (blago): Ima li gospodin Godo bradu?

DEČAK: Da, ser.

VLADIMIR: Plavu ili... (okleva) ili crnu?

DEČAK: Mislim da je bela, ser. Tajac.

VLADIMIR: Hriste, smiluj se na nas!

Tajac.

DEČAK: Šta da kažem gospodinu Godou, ser?

VLADIMIR: Kaži mu... (okleva) kaži mu da si me video i da... (okleva) da si me video. (Pauza).

Vladimir prilazi Dečaku, Dečak uzmiče. Vladimir stane, Dečak stane. S naglom žestinom) Jesi li siguran da me vidiš, nećeš doći i reći mi sutra da me nikad nisi video!

Tajac. Vladimir naglo skoči napred, Dečak mu izmaknu i izjuri. Tajac. Sunce zalazi, mesec izlazi. Kao u Prvom činu. Vladimir stoji nepomično ipognut. Estragon se budi, izuva cipele, uzima po jednu u svaku ruku i ide, pa ih odloži na sredini čelne strane pozornice, zatim ide prema Vladimiru.

ESTRAGON: Nešto ti nije dobro?

VLADIMIR: Ništa mi nije.

ESTRAGON: Odlazim.

VLADIMIR: I ja.

ESTRAGON: Jesam li dugo spavao?

VLADIMIR: Ne znam.

Tajac.

ESTRAGON: Kuda ćemo?

VLADIMIR: Ne daleko.

ESTRAGON: O, da, hajdemo daleko odavde.

VLADIMIR: Ne možemo.

ESTRAGON: Zašto ne?

VLADIMIR: Moramo da se sutra vratimo ovamo.
ESTRAGON: Zbog čega?
VLADIMIR: Da čekamo Godoa.
ESTRAGON: Ah! (Ćutanje) Nije došao? VLADIMIR: Nije.
ESTRAGON: A sad je prekasno.
VLADIMIR: Da, sad je noć.
ESTRAGON: A ako bismo ga se okanili? (Pauza) Ako bismo ga se okanili?
VLADIMIR: On bi nas kaznio. (Tajac. Gleda drvo) Sve je mrtvo osim drveta.
ESTRAGON (gledajući drvo): Šta je to?
VLADIMIR: To je drvo.
ESTRAGON: Da, ali koje drvo?
VLADIMIR: Ne znam. Vrba.
Estragon vuče Vladimira prema drvetu. Stoje nepomično pred njim. Tajac.
ESTRAGON: Zašto se ne obesimo?
VLADIMIR: Čime?
ESTRAGON: Nemaš malo konopca?
VLADIMIR: Nemam.
ESTRAGON: Onda ne možemo.
Tajac.
VLADIMIR: Polazimo.
ESTRAGON: Pričekaj, evo moj kaiš.
VLADIMIR: Suviše je kratak.
ESTRAGON: Mogao bi da me vučeš za noge.
VLADIMIR: A ko će moje?
ESTRAGON: Tačno.
VLADIMIR: Pokaži mi ipak. (Estragon razvezuje kanap koji mu drži pantalone i koje mu se, prevelike za njega, sroljavaju do glefnjeva. Obojica razgledaju kanap) Moglo bi da posluži ako nemamo izbora.
Ali, da li je dovoljno jako?
ESTRAGON: Ubrzo ćemo videti. Drž.
Svaki uzme po kraj kanapa i vuku. Kanap se prekine. Oni padnu.
VLADIMIR: Nije ni za ku... kufer.
Tajac.
ESTRAGON: Ti reče da moramo sutra da se vratimo ovamo?
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Onda možemo da poneseo valjano parče konopca.
VLADIMIR: Da.
Tajac.
ESTRAGON: Didi?
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Ne mogu dalje ovako.
VLADIMIR: Tako misliš.
ESTRAGON: A da se razidemo? To bi moglo biti bolje za nas.
VLADIMIR: Obesićemo se sutra, (Pauza) Osim ako Godo dođe.
ESTRAGON: A ako dođe?
VLADIMIR: Bićemo spaseni.
Vladimir skida šešir (Lakijev), zaviruje u njega, pipka ga iznutra, protrese ga, lupa po njegovom klobuku, ponovo ga stavlja na glavu.
ESTRAGON: E, pa? Krećemo li?
VLADIMIR: Povuci pantalone.
ESTRAGON: Šta?
VLADIMIR: Povuci pantalone.
ESTRAGON: Kažeš li: svuci pantalone?
VLADIMIR: Povuci pantalone nagore.
ESTRAGON (uočivši da su mu pantalone sroljane): Da, tačno.
Podiže pantalone.
VLADIMIR: E, pa? Krećemo li?
ESTRAGON: Da, hajdemo.

Ne miču se.